ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 3ης Μαΐου 2007 *

Στην υπόθεση Τ-219/04,

Βασίλειο της Ισπανίας, εκπροσωπούμενο από τη N. Díaz Abad,

προσφεύγον,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους T. van Rijn και S. Pardo Quintillán,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως του κανονισμού (ΕΚ) 1438/2003 της Επιτροπής, της 12ης Αυγούστου 2003, για τη θέσπιση κανόνων εφαρμογής για την κοινοτική πολιτική που αφορά τον στόλο όπως ορίζεται στο κεφάλαιο III του κανονισμού (ΕΚ) 2371/2002 του Συμβουλίου (ΕΕ L 204, σ. 21),

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ
ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Βηλαρά, πρόεδρο, F. Dehousse και D. Šváby, δικαστές, γραμματέας: B. Pastor, βοηθός γραμματέας,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 21ης Νοεμβρίου 2006,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Νομικό πλαίσιο

1 Τα άρθρα 11 έως 13 του κεφαλαίου III και τα άρθρα 30 και 36 του κανονισμού (ΕΚ) 2371/2002 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 2002, για τη διατήρηση και βιώσιμη εκμετάλλευση των αλιευτικών πόρων στο πλαίσιο της Κοινής Αλιευτικής Πολιτικής (ΕΕ L 358, σ. 59), ορίζουν τα εξής:

«*Άρθρο 11*

Αναπροσαρμογή της αλιευτικής ικανότητας

1. Τα κράτη μέλη θέτουν σε εφαρμογή μέτρα αναπροσαρμογής της αλιευτικής ικανότητας για τους στόλους τους προκειμένου να επιτύχουν σταθερή και διαρκή ισορροπία μεταξύ της εν λόγω αλιευτικής ικανότητας και των αλιευτικών δυνατοτήτων τους.

2. Τα κράτη μέλη διασφαλίζουν την μη υπέρβαση των επιπέδων αναφοράς, εκφραζόμενων σε μονάδες GT και kW, για την αλιευτική ικανότητα του στόλου που αναφέρεται στο άρθρο 12 και στην παράγραφο 4 του παρόντος άρθρου.

[...]

4. Στην περίπτωση χορήγησης δημόσιας ενίσχυσης για απόσυρση αλιευτικής ικανότητας που υπερβαίνει τη μείωση της ικανότητας που είναι αναγκαία προκειμένου να τηρηθούν τα επίπεδα αναφοράς δυνάμει του άρθρου 12, παράγραφος 1, ο όγκος της αποσυρόμενης αλιευτικής ικανότητας αφαιρείται αυτόματα από τα επίπεδα αναφοράς. Τα προκύπτοντα επίπεδα αναφοράς καθίστανται νέα επίπεδα αναφοράς.

5. Στα αλιευτικά σκάφη ηλικίας πέντε ετών και άνω, ο εκσυγχρονισμός στο κατάστρωμα για τη βελτίωση της ασφάλειας επί του σκάφους, των συνθηκών εργασίας, της υγιεινής και της ποιότητας των προϊόντων μπορεί να αυξήσει τη χωρητικότητα του σκάφους, υπό τον όρο ότι ο εκσυγχρονισμός αυτός δεν αυξάνει τη δυνατότητα του σκάφους για αλίευση ιχθύων. Τα επίπεδα αναφοράς βάσει του παρόντος άρθρου και του άρθρου 12 προσαρμόζονται αναλόγως. Η αντιστοιχούσα χωρητικότητα δεν χρειάζεται να λαμβάνεται υπόψη για τον καθορισμό της ισορροπίας εισόδων και εξόδων εκ μέρους των κρατών μελών, σύμφωνα με το άρθρο 13.

Λεπτομερείς κανόνες και όροι για τα μέτρα αυτά μπορούν να θεσπίζονται με τη διαδικασία του άρθρου 30, παράγραφος 2.

Άρθρο 12

Επίπεδα αναφοράς για τους αλιευτικούς στόλους

1. Η Επιτροπή καθορίζει με τη διαδικασία του άρθρου 30, παράγραφος 2, για κάθε κράτος μέλος επίπεδα αναφοράς, εκφραζόμενα σε μονάδες GT και kW, για τη συνολική αλιευτική ικανότητα των κοινοτικών αλιευτικών σκαφών που φέρουν τη σημαία αυτού του κράτους μέλους.

Τα επίπεδα αναφοράς είναι το άθροισμα των στόχων του πολυετούς προγράμματος προσανατολισμού 1997-2002 για κάθε τμήμα του στόλου που καθορίστηκαν για την 31η Δεκεμβρίου 2002 με την απόφαση 97/413/ΕΚ του Συμβουλίου.

2. Οι κανόνες εφαρμογής του παρόντος άρθρου μπορούν να θεσπίζονται σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 30, παράγραφος 2.

Άρθρο 13

Είσοδος/έξοδος και μείωση της συνολικής χωρητικότητας

1. Τα κράτη μέλη διαχειρίζονται τις εισόδους και τις εξόδους από τον στόλο κατά τρόπον ώστε, από την 1η Ιανουαρίου 2003:

α) η είσοδος νέας χωρητικότητας στον στόλο, άνευ κρατικής ενίσχυσης, να αντισταθμίζεται από την πρότερη άνευ κρατικής ενίσχυσης απόσυρση τουλάχιστον ίσης χωρητικότητας·

β) η είσοδος νέας χωρητικότητας στον στόλο, με κρατική ενίσχυση χορηγούμενη μετά την 1η Ιανουαρίου 2003, αντισταθμίζεται από την πρότερη άνευ κρατικής ενίσχυσης απόσυρση:

i) τουλάχιστον της ίδιας χωρητικότητας, για την είσοδο νέων σκαφών 100 GT το πολύ, ή

ii) της χωρητικότητας αυτής επί 1,35 τουλάχιστον, για την είσοδο νέων σκαφών άνω των 100 GT.

2. Από την 1η Ιανουαρίου 2003 έως τις 31 Δεκεμβρίου 2004, κάθε κράτος μέλος που επιλέγει να προβεί σε νέα ανάληψη υποχρέωσης για δημόσια ενίσχυση για ανανέωση στόλου μετά τις 31 Δεκεμβρίου 2002 πρέπει να επιτύχει μείωση της συνολικής χωρητικότητας του στόλου του κατά 3 % για ολόκληρη την περίοδο σε σχέση με τα επίπεδα αναφοράς του άρθρου 12.

3. Οι κανόνες εφαρμογής του παρόντος άρθρου μπορούν να θεσπίζονται σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 30, παράγραφος 2.

[...]

Άρθρο 30

Επιτροπή αλιείας και υδατοκαλλιέργειας

1. Η Επιτροπή επικουρείται από την επιτροπή αλιείας και υδατοκαλλιέργειας.

2. Στις περιπτώσεις που γίνεται μνεία της παρούσας παραγράφου, εφαρμόζονται τα άρθρα 4 και 7 της απόφασης 1999/468/ΕΚ.

Η περίοδος που προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 3, της απόφασης 1999/468/ΕΚ ορίζεται σε είκοσι εργάσιμες ημέρες.

[...]

4. Η επιτροπή θεσπίζει τον εσωτερικό κανονισμό της.

[...]

Άρθρο 36

Έναρξη ισχύος

Ο παρών κανονισμός αρχίζει να ισχύει την 1η Ιανουαρίου 2003.»

2 Τα άρθρα 6, 7 και 14 του κανονισμού (ΕΚ) 1438/2003 της Επιτροπής, της 12ης Αυγούστου 2003, για τη θέσπιση κανόνων εφαρμογής για την κοινοτική πολιτική που αφορά τον στόλο όπως ορίζεται στο κεφάλαιο III του κανονισμού (ΕΚ) 2371/2002 (ΕΕ L 204, σ. 21, στο εξής: προσβαλλόμενος κανονισμός), προβλέπουν τα εξής:

«*Άρθρο 6*

Αλιευτική ικανότητα του στόλου την 1η Ιανουαρίου 2003

Για τους σκοπούς του άρθρου 7, η αλιευτική ικανότητα από απόψεως χωρητικότητας (GT_{03}) και ισχύος μηχανών (kW_{03}) την 1η Ιανουαρίου 2003

καθορίζεται λαμβάνοντας υπόψη, σύμφωνα με το παράρτημα ΙΙ, τις εισόδους των σκαφών οι οποίες στηρίζονται σε διοικητική απόφαση του οικείου κράτους μέλους που εκδόθηκε μεταξύ της 1ης Ιανουαρίου 2000 και της 31ης Δεκεμβρίου 2002 σύμφωνα με τη νομοθεσία που ίσχυε κατά τον χρόνο εκείνο, και ιδίως σύμφωνα με τον εθνικό καθεστώς εισόδων/εξόδων από τον στόλο που κοινοποιήθηκε στην Επιτροπή βάσει του άρθρου 6, παράγραφος 2, της απόφασης 97/413/ΕΚ, και οι οποίες πραγματοποιήθηκαν εντός τριών ετών μετά την ημερομηνία έκδοσης της διοικητικής απόφασης.

Άρθρο 7

Παρακολούθηση εισόδων και εξόδων

1. Βάσει του άρθρου 13 του κανονισμού (ΕΚ) 2371/2002, κάθε κράτος μέλος διασφαλίζει ότι η αλιευτική ικανότητα από απόψεως χωρητικότητας (GT_t) είναι πάντοτε ίση ή χαμηλότερη από την αλιευτική ικανότητα την 1η Ιανουαρίου 2003 (GT_{03}), η οποία έχει προσαρμοστεί με:

α) την αφαίρεση:

i) της συνολικής χωρητικότητας των σκαφών που εξήλθαν από τον στόλο με δημόσια ενίσχυση μετά τις 31 Δεκεμβρίου 2002 (GT_a)·

ii) του 35 % της συνολικής χωρητικότητας των σκαφών άνω των 100 GT που εισήλθαν στον στόλο με δημόσια ενίσχυση που χορηγήθηκε μετά τις 31 Δεκεμβρίου 2002 (GT_{100})·

β) και με την προσθήκη:

i) των συνολικών αυξήσεων χωρητικότητας που επιτράπηκαν βάσει των διατάξεων του άρθρου 11, παράγραφος 5, του κανονισμού (ΕΚ) 2371/2002 (GT_S)·

ii) του αποτελέσματος της επανακαταμέτρησης του στόλου [Δ(GT — GRT)].

Κάθε κράτος μέλος διασφαλίζει την τήρηση του ακόλουθου τύπου:

$$GT_t \leq GT_{03} - GT_a - 0{,}35\ GT_{100} + GT_S + \Delta\ (GT - GRT)$$

[...]

Άρθρο 14

Ο παρών κανονισμός αρχίζει να ισχύει την εβδόμη ημέρα από τη δημοσίευσή του στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*.

Εφαρμόζεται από την 1η Ιανουαρίου 2003.»

3 Το άρθρο 6, παράγραφος 2, της αποφάσεως 97/413/ΕΚ του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 1997, σχετικά με τους στόχους και τους λεπτομερείς κανόνες για την αναδιάρθρωση, για την περίοδο από 1ης Ιανουαρίου 1997 έως 31 Δεκεμβρίου 2001, του τομέα της κοινοτικής αλιείας με σκοπό την επίτευξη μιας διαρκούς ισορροπίας

μεταξύ των πόρων και της εκμετάλλευσής τους (ΕΕ L 175, σ. 27), που εκδόθηκε βάσει του άρθρου 11 του κανονισμού (ΕΟΚ) 3760/92 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1992, για τη θέσπιση κοινοτικού συστήματος για την αλιεία και την υδατοκαλλιέργεια (ΕΕ L 389, σ. 1), ορίζει τα εξής:

«Μεταξύ των μέσων για τη μείωση της αλιευτικής προσπάθειας, κάθε κράτος μέλος καθορίζει, στο πρόγραμμά του, τη μείωση της ικανότητας κάθε τμήματος στόλου η οποία θα του επιτρέψει να επιτύχει τους στόχους. Για να εξασφαλίσει τη μείωση αυτή ικανότητας, κάθε κράτος μέλος θεσπίζει μόνιμο καθεστώς ελέγχου της ανανέωσης του στόλου. Το καθεστώς αυτό καθορίζει, ανά τμήμα, τον λόγο μεταξύ εγγραφών και διαγραφών των σκαφών ο οποίος εξασφαλίζει, για τη συγκεκριμένη περίοδο, ότι οι αλιευτικές ικανότητες, ανά τύπο σκάφους, θα μειωθούν στα καθοριζόμενα επίπεδα.»

4 Το άρθρο 3 του κανονισμού 1 του Συμβουλίου, της 15ης Απριλίου 1958, περί καθορισμού του γλωσσικού καθεστώτος της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (ΕΕ ειδ. έκδ. 01/001, σ. 14), ορίζει τα εξής:

«Τα έγγραφα τα οποία απευθύνονται από τα όργανα της Κοινότητος προς κράτος μέλος ή πρόσωπο το οποίο υπάγεται στη δικαιοδοσία ενός κράτους μέλους συντάσσονται στη γλώσσα του κράτους αυτού.»

5 Το άρθρο 6 του ιδίου κανονισμού ορίζει:

«Τα όργανα της Κοινότητας δύνανται να καθορίζουν τις λεπτομέρειες εφαρμογής αυτού του γλωσσικού καθεστώτος στους κανονισμούς τους.»

6 Τα άρθρα 4 και 7 της απόφασης 1999/468/ΕΚ του Συμβουλίου, της 28ης Ιουνίου 1999, για τον καθορισμό των όρων άσκησης των εκτελεστικών αρμοδιοτήτων που ανατίθενται στην Επιτροπή (ΕΕ L 184, σ. 23) έχουν ως εξής:

«Άρθρο 4

Διαδικασία της διαχειριστικής επιτροπής

1. Η Επιτροπή επικουρείται από διαχειριστική επιτροπή, την οποία αποτελούν αντιπρόσωποι των κρατών μελών και της οποίας προεδρεύει ο αντιπρόσωπος της Επιτροπής.

2. Ο αντιπρόσωπος της Επιτροπής υποβάλλει στην εν λόγω επιτροπή σχέδιο των ληπτέων μέτρων. Η επιτροπή διατυπώνει τη γνώμη της επί του σχεδίου αυτού εντός προθεσμίας που μπορεί να ορίσει ο πρόεδρος ανάλογα με το επείγον του θέματος. Η γνώμη δίδεται με την πλειοψηφία που προβλέπεται στο άρθρο 205, παράγραφος 2, της Συνθήκης στην περίπτωση αποφάσεων τις οποίες καλείται να εγκρίνει το Συμβούλιο μετά από πρόταση της Επιτροπής. Οι ψήφοι των αντιπροσώπων των κρατών μελών στην επιτροπή σταθμίζονται με τον τρόπο που ορίζεται στο άρθρο εκείνο. Ο πρόεδρος δεν λαμβάνει μέρος στην ψηφοφορία.

3. Η Επιτροπή, με την επιφύλαξη του άρθρου 8, εγκρίνει μέτρα που εφαρμόζονται αμέσως. Εντούτοις, αν τα μέτρα αυτά δεν είναι σύμφωνα με τη γνώμη που διατύπωσε η επιτροπή διαχείρισης, τα εγκριθέντα μέτρα ανακοινώνονται αμέσως από την Επιτροπή στο Συμβούλιο. Στην περίπτωση αυτή, η Επιτροπή μπορεί να αναβάλει την εφαρμογή των μέτρων που αποφάσισε για διάστημα που καθορίζεται σε κάθε βασική πράξη αλλά που ουδέποτε υπερβαίνει το τρίμηνο από την ημερομηνία της ανακοίνωσης.

4. Το Συμβούλιο μπορεί, με ειδική πλειοψηφία, να λάβει διαφορετική απόφαση εντός της προθεσμίας που προβλέπεται στην παράγραφο 3.

[...]

Άρθρο 7

1. Κάθε επιτροπή θεσπίζει τον εσωτερικό της κανονισμό μετά από πρόταση του προέδρου της, με βάση πρότυπους διαδικαστικούς κανόνες που δημοσιεύονται στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*.

Οι υπάρχουσες επιτροπές προσαρμόζουν τους εσωτερικούς τους κανονισμούς προς τους πρότυπους κανόνες, εφόσον είναι αναγκαίο.

[...]»

7 Τέλος, τα άρθρα 3, 4 και 9 του εσωτερικού κανονισμού της επιτροπής αλιείας και υδατοκαλλιέργειας, ως είχε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, ορίζουν τα εξής:

«*Άρθρο 3*

Η πρόσκληση, η ημερήσια διάταξη και τα σχέδια μέτρων για τα οποία ζητείται η γνώμη της Επιτροπής και όλα τα λοιπά έγγραφα εργασίας διαβιβάζονται από τον πρόεδρο στους εκπροσώπους των κρατών μελών της Επιτροπής σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπει το άρθρο 9[, δεύτερο] εδάφιο.

Τα έγγραφα αυτά πρέπει να περιέλθουν στους μονίμους εκπροσώπους των κρατών μελών το αργότερο οκτώ ημέρες πριν από την ημερομηνία της συνεδριάσεως [...].

Άρθρο 4

Στην περίπτωση κατά την οποία ζητείται γνωμοδότηση, αν επήλθε ουσιαστική τροποποίηση στο σχέδιο ή αν ένα σχέδιο, το αντικείμενο του οποίου έχει εγγραφεί στην ημερήσια διάταξη, υποβλήθηκε κατά τη διάρκεια της συνεδρίασης ή αν ένα νέο ζήτημα ενεγράφη στην ημερήσια διάταξη, ο πρόεδρος, κατόπιν αιτήσεως του εκπροσώπου κράτους μέλους, μεταθέτει την ψηφοφορία στο πέρας της συνεδρίασης· σε περίπτωση ιδιαίτερων δυσχερειών, παρατείνει τη συνεδρίαση μέχρι την επόμενη ημέρα.

[...]

Άρθρο 9

[...]

Οι επιστολές που προορίζονται για τους εκπροσώπους των κρατών μελών στην Επιτροπή απευθύνονται στις μόνιμες αντιπροσωπείες· αντίγραφο των επιστολών αυτών αποστέλλεται απευθείας σε υπάλληλο προοριζόμενο προς τούτο από το οικείο κράτος.»

Το ιστορικό της διαφοράς

8 Με τηλεομοιοτυπία της 13ης Ιουνίου 2003, η Επιτροπή διαβίβασε στα κράτη μέλη, στην επίσημη γλώσσα τους, ένα σχέδιο κανονισμού περί καθορισμού των κανόνων εφαρμογής της κοινοτικής πολιτικής που αφορά τον στόλο, όπως ορίζεται στο

κεφάλαιο III του κανονισμού 2371/2002. Το σχέδιο αυτό αποτέλεσε αντικείμενο μιας πρώτης συζήτησης στο πλαίσιο της επιτροπής αλιείας και υδατοκαλλιέργειας (στο εξής: επιτροπή) κατά τη συνεδρίασή της της 25ης Ιουνίου 2003.

9 Την 1η Ιουλίου 2003, η Επιτροπή κάλεσε τους εκπροσώπους των κρατών μελών σε μια συνεδρίαση της επιτροπής στις 15 και 16 Ιουλίου 2003. Η πρόσκληση αυτή είχε συνταχθεί στα γαλλικά, στα αγγλικά και στα γερμανικά. Σύμφωνα με την εν λόγω πρόσκληση, το προαναφερθέν σχέδιο κανονισμού επρόκειτο να συζητηθεί και να υποβληθεί σε ψηφοφορία κατά τη συνεδρίαση της 16ης Ιουλίου 2003.

10 Στις 7 Ιουλίου 2003, ο μόνιμος αντιπρόσωπος του Βασιλείου της Ισπανίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση απέστειλε επιστολή στον γενικό διευθυντή της Γενικής Διευθύνσεως (ΓΔ) Αλιείας της Επιτροπής, με την οποία ανέφερε ότι το Βασίλειο της Ισπανίας θεωρούσε ότι δεν είχε προσκληθεί επισήμως στην εν λόγω συνεδρίαση, καθόσον η πρόσκληση δεν του είχε αποσταλεί στην ισπανική γλώσσα. Με την ίδια επιστολή, ο μόνιμος αντιπρόσωπος ζήτησε να επιβεβαιωθεί ότι κατά την εν λόγω συνεδρίαση θα ήταν διαθέσιμη διερμηνεία από και προς τα ισπανικά.

11 Το σχέδιο κανονισμού, που υποβλήθηκε από την Επιτροπή, συζητήθηκε στη συνεδρίαση της επιτροπής της 16ης Ιουλίου 2003, στην οποία μετέσχε η ισπανική αντιπροσωπεία. Κατά τη συνεδρίαση αυτή, η Επιτροπή υπέβαλε μια σειρά τροποποιήσεων του σχεδίου της και διένειμε στα μέλη της επιτροπής ένα έγγραφο το οποίο περιείχε τις προταθείσες τροποποιήσεις και το οποίο είχε συνταχθεί αποκλειστικά στα αγγλικά.

12 Κατόπιν της συνεδριάσεως αυτής, ο μόνιμος αντιπρόσωπος του Βασιλείου της Ισπανίας απέστειλε στον γενικό διευθυντή της ΓΔ Αλιεία επιστολή, με ημερομηνία 17 Ιουλίου 2003. Με την επιστολή αυτή, υπενθύμισε, πρώτον, τις διαμαρτυρίες του όσον αφορά τη γλώσσα στην οποία είχε συνταχθεί η πρόσκληση που απεστάλη στο Βασίλειο της Ισπανίας (βλ. σκέψη 10 ανωτέρω). Δεύτερον, εξέφρασε τη λύπη του

για την εκ μέρους της Επιτροπής υποβολή στην αγγλική γλώσσα και μόνο μιας ουσιώδους τροποποιήσεως του αρχικού της σχεδίου που είχε αποσταλεί στα ισπανικά, διαμαρτυρόμενος για το ότι, παρά τις επιφυλάξεις της ισπανικής αντιπροσωπείας, η Επιτροπή είχε αναγκάσει την επιτροπή να ψηφίσει προκειμένου να λάβει τη γνώμη της τελευταίας αυτής επί του ως άνω σχεδίου. Ο μόνιμος αντιπρόσωπος ανέφερε, επίσης, το γεγονός ότι η ισπανική αντιπροσωπεία είχε ζητήσει να καταγραφούν οι διαμαρτυρίες της στα πρακτικά της συνεδριάσεως της επιτροπής και παρακάλεσε τον γενικό διευθυντή να του αποστείλει αντίγραφο των εν λόγω πρακτικών, προκειμένου να μπορέσει να ελέγξει αν οι εν λόγω διαμαρτυρίες είχαν καταγραφεί προσηκόντως.

13 Στις 12 Αυγούστου 2003, η Επιτροπή εξέδωσε τον προσβαλλόμενο κανονισμό. Στην αιτιολογική σκέψη 13 του εν λόγω κανονισμού διαπιστώνεται ότι η επιτροπή δεν εξέφρασε τη γνώμη της επί των προβλεπομένων μέτρων εντός της προθεσμίας που τάχθηκε από τον πρόεδρό της.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

14 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 4 Νοεμβρίου 2003, το Βασίλειο της Ισπανίας άσκησε την υπό κρίση προσφυγή, η οποία καταχωρίστηκε υπό τον αριθμό C-464/03.

15 Με διάταξη της 8ης Ιουνίου 2004, το Δικαστήριο παρέπεμψε την υπόθεση στο Πρωτοδικείο, κατ' εφαρμογήν της αποφάσεως 2004/407/ΕΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 26ης Απριλίου 2004, που τροποποιεί τα άρθρα 51 και 54 του πρωτοκόλλου περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου (ΕΕ L 132, σ. 5).

16 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και, στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας που προβλέπει το άρθρο 64 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, κάλεσε την Επιτροπή να προσκομίσει ορισμένα έγγραφα. Η Επιτροπή συμμορφώθηκε προς το αίτημα αυτό εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

17 Το Βασίλειο της Ισπανίας ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει τον προσβαλλόμενο κανονισμό·

— να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

18 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κρίνει τον τέταρτο λόγο της προσφυγής προδήλως απαράδεκτο ή, επικουρικώς, να τον απορρίψει ως αβάσιμο·

— να απορρίψει κατά τα λοιπά την προσφυγή ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

19 Προς στήριξη της προσφυγής του, το Βασίλειο της Ισπανίας προβάλλει πέντε λόγους ακυρώσεως αντλούμενους, αντιστοίχως, από παράβαση ουσιώδους τύπου της διαδικασίας εκδόσεως του προσβαλλομένου κανονισμού όσον αφορά το γλωσσικό καθεστώς της Κοινότητας, όπως αυτός ορίζεται στον κανονισμό 1, από

παραβίαση της αρχής της ιεραρχίας των κανόνων, στον βαθμό που το άρθρο 7, παράγραφος 1, του προσβαλλομένου κανονισμού συνιστά παράβαση των διατάξεων του άρθρου 13 του κανονισμού 2371/2002, από παραβίαση της ίδιας αρχής, στον βαθμό που το ίδιο άρθρο του προσβαλλομένου κανονισμού συνιστά παράβαση των διατάξεων του άρθρου 11, παράγραφος 5, του κανονισμού 2371/2002, από παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και από τον αυθαίρετο χαρακτήρα του προσβαλλομένου κανονισμού.

Επί του πρώτου λόγου που αντλείται από παράβαση ουσιώδους τύπου σχετικά με τη διαδικασία εκδόσεως του προσβαλλομένου κανονισμού

Επιχειρήματα των διαδίκων

20 Το Βασίλειο της Ισπανίας τονίζει ότι, σύμφωνα με το άρθρο 3 του κανονισμού 1 και τη νομολογία (απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Φεβρουαρίου 1998, C-263/95, Γερμανία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-441, σκέψη 32), οι κοινοποιήσεις που απευθύνονται σε κράτος μέλος πρέπει να πραγματοποιούνται στην επίσημη γλώσσα του κράτους αυτού, εντός της προθεσμίας που προβλέπεται για κάθε επιτροπή διαχείρισης.

21 Κατά συνέπεια, ο προσβαλλόμενος κανονισμός είναι άκυρος, στον βαθμό που, αφενός, η πρόσκληση για τη συνεδρίαση της επιτροπής της 15ης και της 16ης Ιουλίου 2003 δεν απευθύνθηκε στο Βασίλειο της Ισπανίας στα ισπανικά και, αφετέρου, μια σημαντική τροποποίηση που υποβλήθηκε κατά τη συνεδρίαση αυτή είχε συνταχθεί αποκλειστικά στα αγγλικά.

22 Επιπλέον, αντίθετα προς όσα ισχυρίζεται η Επιτροπή, οι τροποποιήσεις που περιέχονταν στη νέα μορφή του σχεδίου, που υποβλήθηκε κατά τη συνεδρίαση της 16ης Ιουλίου 2003, δεν είναι ελάσσονες, αλλά ουσιώδεις. Δεδομένου ότι πρόκειται για πολύ τεχνικό κανονισμό, με μαθηματικούς τύπους, οι εξηγήσεις που παρέσχε η

Επιτροπή με το υπόμνημα αντικρούσεως δεν μπορούν να γίνουν δεκτές. Η εξήγηση των τύπων και οι διευκρινίσεις που δόθηκαν επηρεάζουν το σύνολο του κανόνα, ο οποίος μπορούσε να γίνει κατανοητός μόνον από τον συντάκτη και όχι από τις αντιπροσωπείες οι οποίες δεν είχαν τη δυνατότητα να μελετήσουν το έγγραφο αυτό κατά την τεχνική συνεδρίαση με την ηρεμία και την προσοχή που απαιτούνται για έναν κανονισμό του είδους αυτού.

23 Όσον αφορά το επιχείρημα της Επιτροπής, που αντλείται από τις καθυστερήσεις που θα προέκυπταν από τη μετάφραση, σε όλες τις επίσημες γλώσσες, των εγγράφων που υποβλήθηκαν στις επιτροπές, το Βασίλειο της Ισπανίας τονίζει ότι η υποτιθέμενη αποτελεσματικότητα δεν μπορεί να κατισχύει των νομικών εγγυήσεων των κρατών μελών.

24 Τέλος, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το Βασίλειο της Ισπανίας προσέθεσε ότι η μη υποβολή των επίμαχων τροποποιήσεων στα ισπανικά θα έπρεπε να οδηγήσει στην αναβολή της ψηφοφορίας επί του οικείου σχεδίου κανονισμού για μια μεταγενέστερη συνεδρίαση της επιτροπής, όπως το ζήτησε το Βασίλειο της Ισπανίας κατά τη συνεδρίαση της 16ης Ιουλίου 2003.

25 Η Επιτροπή απαντά ότι εν προκειμένω δεν υπήρξε παράβαση ουσιώδους τύπου της διαδικασίας εκδόσεως του προσβαλλομένου κανονισμού δυνάμενη να έχει ως συνέπεια την ακύρωσή του. Συναφώς, επικαλείται τη νομολογία σύμφωνα με την οποία μια διαδικαστική παρατυπία συνεπάγεται την ακύρωση ολόκληρης ή μέρους μιας νομοθετικής πράξεως μόνον εφόσον αποδεικνύεται ότι ελλείψει αυτής της παρατυπίας θα ήταν δυνατόν η προσβαλλομένη πράξη να είχε διαφορετικό περιεχόμενο (απόφαση του Δικαστηρίου της 23ης Απριλίου 1986, 150/84, Bernardi κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1986, σ. 1375).

26 Όσον αφορά, πρώτον, την πρόσκληση στη συνεδρίαση της επιτροπής της 15ης και της 16ης Ιουλίου 2003, η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι η επιτροπή, καθώς και όλες οι λοιπές επιτροπές που παρεμβαίνουν στις διαδικασίες λήψεως εκτελεστικών μέτρων, ενεργούν στο πλαίσιο των αρμοδιοτήτων της Επιτροπής. Δεδομένου ότι το θεσμικό αυτό όργανο έχει τρεις γλώσσες εργασίας, ήτοι τη γαλλική, την αγγλική και τη

γερμανική, η Επιτροπή φρονεί ότι είναι θεμιτό οι προσκλήσεις στις συνεδριάσεις της επιτροπής να συντάσσονται στις τρεις αυτές γλώσσες. Το άρθρο 3 του κανονισμού 1 κάνει λόγο για τα «έγγραφα» που τα θεσμικά όργανα απευθύνουν σε ένα «κράτος μέλος» και δεν έχει εφαρμογή στις σχέσεις της Επιτροπής με επιτροπές όπως η επίμαχη εν προκειμένω. Συγκεκριμένα, σύμφωνα με το άρθρο 6 του ίδιου κανονισμού, η Επιτροπή θα μπορούσε να προβλέψει στο υπόδειγμα εσωτερικού κανονισμού που δημοσιεύει ότι οι προσκλήσεις στις επιτροπές πρέπει να αποστέλλονται στις τρεις προαναφερθείσες γλώσσες εργασίας.

27 Η Επιτροπή τονίζει ότι, γενικώς, τα κράτη μέλη ουδέν πρόβλημα αντιμετώπισαν με την πρακτική της να τους αποστέλλει τις προσκλήσεις στις συνεδριάσεις των επιτροπών στις τρεις γλώσσες εργασίας. Ειδικότερα, η ισπανική αντιπροσωπεία έλαβε τις προσκλήσεις σχετικά με τις συνεδριάσεις της επιτροπής του Μαΐου και του Ιουνίου 2003 στις τρεις αυτές γλώσσες, χωρίς να διατυπώσει επιφυλάξεις. Επιπλέον, κατόπιν της αμφισβητούμενης προσκλήσεως, μετέσχε στη συνεδρίαση της 16ης Ιουλίου 2003 και έλαβε μέρος στις συζητήσεις και στην ψηφοφορία που αφορούσαν το επίμαχο σχέδιο κανονισμού και συνεπώς εξέφρασε αποτελεσματικά την άποψή της επί του σχεδίου αυτού, δοθέντος ότι υπήρχε διερμηνεία από και προς τα ισπανικά.

28 Η Επιτροπή ισχυρίζεται συναφώς ότι, για να μπορέσει να διαχειριστεί αποτελεσματικά τις συνεδριάσεις των διαφόρων επιτροπών που επικουρούν την Επιτροπή, είναι σημαντικό το να μη μεταφράζονται συστηματικά οι προσκλήσεις σε όλες τις επίσημες γλώσσες.

29 Δεύτερον, όσον αφορά το έγγραφο που διανεμήθηκε κατά τη συνεδρίαση της επιτροπής της 16ης Ιουλίου 2003, η Επιτροπή διατυπώνει τις ακόλουθες παρατηρήσεις. Κατ' αρχάς, υπενθυμίζει ότι το σχέδιο κανονισμού που υποβλήθηκε σε ψηφοφορία κατά τη συνεδρίαση της 16ης Ιουλίου 2003 είχε διαβιβαστεί στο Βασίλειο της Ισπανίας, στην ισπανική, με την τηλεομοιοτυπία της 13ης Ιουλίου 2003, πράγμα το οποίο το Βασίλειο της Ισπανίας δεν αμφισβητεί. Συγκεκριμένα, το συνοδευτικό έγγραφο της τηλεομοιοτυπίας αυτής, που είχε συνταχθεί στην

αγγλική, πληροφορούσε τα κράτη μέλη αποδέκτες για το ότι το εν λόγω σχέδιο κανονισμού τους αποστελλόταν στη γλώσσα τους. Κατά συνέπεια, τα πραγματικά περιστατικά της υπό κρίση υποθέσεως δεν είναι, κατά την Επιτροπή, παρεμφερή με αυτά της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Γερμανία κατά Επιτροπής, σκέψη 20 ανωτέρω. Συγκεκριμένα, στην υπόθεση αυτή, το σχέδιο στη γερμανική γλώσσα της νομοθετικής πράξης που επρόκειτο να ψηφιστεί δεν είχε αποσταλεί εμπροθέσμως στη γερμανική αντιπροσωπεία.

30 Εν συνεχεία, η Επιτροπή βάλλει κατά του ισχυρισμού ότι το έγγραφο που υποβλήθηκε κατά τη συνεδρίαση της 16ης Ιουλίου 2003 συνιστά ουσιώδη τροποποίηση του επίμαχου σχεδίου κανονισμού. Κατά την Επιτροπή, το έγγραφο αυτό δεν επέφερε παρά δύο μόνον ουσιώδεις τροποποιήσεις στο εν λόγω σχέδιο, ήτοι την τροποποίηση των ημερομηνιών που προβλέπονται στο άρθρο 6 και την προσθήκη των υποσημειώσεων στο παράρτημα Ι του σχεδίου. Οι τροποποιήσεις αυτές, οι οποίες ουδόλως επηρέασαν το άρθρο 7 του σχεδίου, εισήχθησαν για να ληφθούν υπόψη τα αιτήματα που υπέβαλαν τα κράτη μέλη και δεν δημιουργούσαν κανένα πρόβλημα κατανόησης. Κατά τα λοιπά, οι τροποποιήσεις αφορούν αμιγώς τη μορφή και την παρουσίαση, αποσκοπούν στη βελτίωση, στη διασαφήνιση και στην απλοποίηση της διατύπωσης ορισμένων διατάξεων και, εξάλλου, μπορούν εύκολα να γίνουν κατανοητές.

31 Η κατανόησή τους διευκολύνθηκε από το γεγονός ότι αναγνώστηκαν και σχολιάστηκαν λεπτομερώς κατά τη διάρκεια της συνεδρίασης από τον εκπρόσωπο της Επιτροπής. Η ισπανική αντιπροσωπεία μπορούσε να παρακολουθήσει στα ισπανική την ανάγνωσή τους και τις παρασχεθείσες εξηγήσεις, καθόσον διέθετε, όπως το είχε ζητήσει, διερμηνεία από και προς τα ισπανικά.

32 Επιπλέον, η Επιτροπή παρατηρεί ότι η συστηματική μετάφραση σε όλες τις επίσημες γλώσσες των εγγράφων που εισάγουν ελάσσονες μόνο τροποποιήσεις ενός εγγράφου που έχει προηγουμένως διαβιβαστεί στις αντιπροσωπείες θα είχε ως συνέπεια απαράδεκτες καθυστερήσεις στις εργασίες των επιτροπών. Κατά την Επιτροπή, οι διατάξεις του κανονισμού 1 δεν μπορούν να ερμηνεύονται κατά τρόπο που να εμποδίζει τις επιτροπές να εκτελούν προσηκόντως τα καθήκοντά τους, με τη δημιουργία αδικαιολόγητων εμποδίων.

33 Τέλος, όσον αφορά την αιτίαση που προέβαλε το Βασίλειο της Ισπανίας κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση (βλ. σκέψη 24 ανωτέρω), η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι πρέπει να απορριφθεί ως προβληθείσα εκπροθέσμως και, κατά συνέπεια, απαράδεκτη.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

34 Ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως αρθρώνεται σε δύο σκέλη, που αντλούνται από δύο χωριστές παραβάσεις του κανονισμού 1. Αφενός, η πρόσκληση στη συνεδρίαση της 15ης και της 16ης Ιουλίου 2003 είχε συνταχθεί αποκλειστικά στην αγγλική, στη γαλλική και στη γερμανική και όχι στην ισπανική γλώσσα και, αφετέρου, η Επιτροπή διένειμε, κατά τη συνεδρίαση της 16ης Ιουλίου 2003, ένα τροποποιημένο κείμενο του αρχικού της σχεδίου κανονισμού, το οποίο είχε συνταχθεί αποκλειστικά στην αγγλική, και αρνήθηκε να αναβάλει την ψηφοφορία επί του σχεδίου για μια μεταγενέστερη συνεδρίαση της επιτροπής.

35 Πρέπει να τονιστεί ότι, κατά τη νομολογία, η παράβαση του κανονισμού 1, κατά την έκδοση μιας πράξεως, συνιστά διαδικαστική πλημμέλεια, η οποία, ωστόσο, δεν μπορεί να έχει ως συνέπεια την ακύρωση της τελικώς εκδοθείσας πράξεως παρά μόνο σε περίπτωση που, αν δεν είχε υπάρξει η πλημμέλεια αυτή, η διαδικασία θα μπορούσε να έχει καταλήξει σε διαφορετικό αποτέλεσμα (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 25ης Οκτωβρίου 2005, C-465/02 και C-466/02, Γερμανία και Δανία κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. I-9115, στο εξής: απόφαση Φέτα II, σκέψη 37, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

36 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος του υπό κρίση λόγου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, κατόπιν της προσκλήσεως που απηύθυνε η Επιτροπή στο Βασίλειο της Ισπανίας, οι αντιπρόσωποί του μετέσχον στη συνεδρίαση της 15ης και της 16ης Ιουλίου 2003. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να υποστηριχθεί ότι, αν δεν υπήρχε η προβληθείσα πλημμέλεια, η διαδικασία εκδόσεως του προσβαλλομένου κανονισμού θα μπορούσε να καταλήξει σε διαφορετικό αποτέλεσμα επί του σημείου αυτού.

Συγκεκριμένα, μια πρόσκληση στη συνεδρίαση αυτή, απευθυνθείσα στο Βασίλειο της Ισπανίας στα ισπανικά, θα είχε επίσης οδηγήσει τους αντιπροσώπους του να μετάσχουν στην εν λόγω συνεδρίαση, όπως το έπραξαν κατόπιν της αμφισβητούμενης προσκλήσεως. Επομένως, το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελές, χωρίς να χρειάζεται να εξεταστεί σε ποια γλώσσα θα έπρεπε να είχε συνταχθεί η πρόσκληση που απευθύνθηκε στο Βασίλειο της Ισπανίας.

37 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του υπό κρίση λόγου, πρέπει να υπομνησθεί ότι το επίμαχο σχέδιο κανονισμού συζητήθηκε και τέθηκε σε ψηφοφορία κατά τη συνεδρίαση της επιτροπής της 16ης Ιουλίου 2003 (βλ. σκέψεις 9 και 12 ανωτέρω). Όπως προκύπτει από τα πρακτικά της συνεδριάσεως αυτής, που προσκομίστηκαν κατόπιν αιτήσεως του Πρωτοδικείου από την Επιτροπή, η τελευταία αυτή πρότεινε προφορικά, κατά την έναρξη της συνεδριάσεως, ορισμένες τροποποιήσεις του αρχικού σχεδίου κανονισμού και διένειμε στα μέλη της επιτροπής, «για καλύτερη κατανόηση των τροποποιήσεων αυτών», ένα έγγραφο που περιείχε τις εν λόγω τροποποιήσεις και είχε συνταχθεί στα αγγλικά. Η πλειονότητα των τροποποιήσεων αυτών ήσαν αμιγώς τυπικές ή αφορούσαν διορθώσεις γραφικών σφαλμάτων, εξαιρουμένων δύο ουσιωδών τροποποιήσεων, εκ των οποίων η μία αφορούσε την προέκταση της περιόδου αναφοράς που διαλαμβάνεται στο άρθρο 6 του σχεδίου από ένα σε τρία έτη και η άλλη την προσθήκη των υποσημειώσεων στο παράρτημα Ι του σχεδίου που τιτλοφορείται «Επίπεδα αναφοράς ανά κράτος μέλος». Το Βασίλειο της Ισπανίας εξέφρασε «αμφιβολίες ως προς τη διαδικασία που προέτεινε η Επιτροπή» και ζήτησε να κοινοποιηθούν «οι προταθείσες τροποποιήσεις εγγράφως και στα ισπανικά, ζητώντας επίμονα από την Επιτροπή να αναβάλει την ψηφοφορία». Στο αίτημά του αυτό υποστηρίχθηκε από το Βασίλειο του Βελγίου, την Ελληνική Δημοκρατία, την Ιταλική Δημοκρατία και την Πορτογαλική Δημοκρατία.

38 Από τα εν λόγω πρακτικά προκύπτει επίσης ότι όλες οι τροποποιήσεις που πρότεινε η Επιτροπή αποτέλεσαν αντικείμενο προσεκτικής ανάγνωσης και εξηγήθηκαν λεπτομερώς από τον εκπρόσωπο της Επιτροπής. Κατόπιν της ανάγνωσης αυτής, το Βασίλειο της Ισπανίας, υποστηριζόμενο από τα τέσσερα λοιπά προαναφερθέντα κράτη μέλη, επανέλαβε τις επιφυλάξεις του. Αφού τα διάφορα κράτη μέλη έλαβαν θέση επί του σχεδίου κανονισμού, όπως τροποποιήθηκε, το εν λόγω σχέδιο υποβλήθηκε στην ψηφοφορία, χωρίς ωστόσο να επιτευχθεί η ειδική πλειοψηφία που απαιτείται για την έκδοση της γνωμοδότησης της επιτροπής. Η σύσκεψη έλαβε έτσι τέλος, αφού σημειώθηκε στα πρακτικά ότι το αποτέλεσμα της ψηφοφορίας ισοδυναμούσε με «έλλειψη γνώμης» της επιτροπής.

39 Λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων αυτών, πρέπει να καθοριστεί αν, όπως ισχυρίζεται το Βασίλειο της Ισπανίας, η έλλειψη υποβολής στα ισπανικά των τροποποιήσεων του σχεδίου κανονισμού που πρότεινε η Επιτροπή κατά τη συνεδρίαση της επιτροπής της 16ης Ιουλίου 2003, καθώς και η άρνηση του εκπροσώπου της Επιτροπής, προέδρου της επιτροπής, να αναβάλει την ψηφοφορία επί του σχεδίου για μια μεταγενέστερη συνεδρίαση της επιτροπής συνιστούν διαδικαστικές πλημμέλειες που μπορούν να επιφέρουν την ακύρωση του προσβαλλομένου κανονισμού.

40 Όσον αφορά την πρώτη αιτίαση, πρέπει να τονιστεί ότι το άρθρο 3 και το άρθρο 9, δεύτερο εδάφιο, του εσωτερικού κανονισμού της επιτροπής (βλ. σκέψη 7 ανωτέρω) επιβεβαιώνουν επαρκώς τη βούληση να εξασφαλίζεται στα κράτη μέλη ο αναγκαίος χρόνος για τη μελέτη των εγγράφων που αφορούν ένα σημείο της ημερήσιας διάταξης της επιτροπής, τα οποία μπορούν να είναι ιδιαίτερα πολύπλοκα, να απαιτούν πληθώρα επαφών και συζητήσεων μεταξύ διαφόρων διοικήσεων, τη διαβούλευση με εμπειρογνώμονες σε διάφορους τομείς ή ακόμη και τη διαβούλευση με επαγγελματικές οργανώσεις. Δεν μπορεί να τεκμαίρεται ότι όλα τα πρόσωπα με τα οποία πρέπει να υπάρξει διαβούλευση χειρίζονται μια ξένη γλώσσα σε επαρκή βαθμό ώστε να μπορούν να κατανοήσουν ένα πολύπλοκο κείμενο. Κατά συνέπεια, οι προαναφερθείσες διατάξεις πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι τα εν λόγω έγγραφα πρέπει να απευθύνονται σε κάθε κράτος μέλος στην επίσημη γλώσσα του, όπως προβλέπει το άρθρο 3 του κανονισμού 1 (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 10ης Φεβρουαρίου 1998, Γερμανία κατά Επιτροπής, σκέψη 20 ανωτέρω, σκέψεις 27 και 31, και προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Ruiz-Jarabo Colomer στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση αυτή, Συλλογή 1998, σ. I-443, σκέψη 16). Τούτο όμως πράγματι συνέβη στην προκειμένη περίπτωση, καθόσον το αρχικό σχέδιο κανονισμού διαβιβάστηκε στα κράτη μέλη στην επίσημη γλώσσα τους και εμπροθέσμως, και καθόσον το σχέδιο αυτό αποτέλεσε αντικείμενο μιας πρώτης εξέτασης κατά τη συνεδρίαση της επιτροπής της 25ης Ιουνίου 2003.

41 Αντιθέτως, η υποχρέωση αυτή δεν υφίσταται όσον αφορά προτάσεις τροποποιήσεων ενός εγγράφου που διαβιβάστηκε προηγουμένως κατά τρόπο σύννομο στα μέλη της επιτροπής, οι οποίες διατυπώθηκαν κατά τη συνεδρίαση της επιτροπής αυτής. Συγκεκριμένα, καμία διάταξη του εσωτερικού κανονισμού της επιτροπής δεν προβλέπει την υποχρέωση υποβολής τέτοιων προτάσεων εγγράφως σε όλες τις επίσημες γλώσσες. Επομένως, η Επιτροπή μπορεί να υποβάλει και μόνο προφορικώς τις προτάσεις αυτές, στο πλαίσιο συνεδριάσεως της επιτροπής. Με την επιφύλαξη μιας ενδεχόμενης μεταθέσεως της ψηφοφορίας για το πέρας της συνεδριάσεως ή, σε

περίπτωση ιδιαίτερων δυσχερειών, μιας παρατάσεως της συνεδριάσεως μέχρι την επομένη, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 4 του εσωτερικού κανονισμού της επιτροπής, η δυνατότητα να υποβληθούν προφορικώς τροποποιήσεις στο πλαίσιο συνεδριάσεως της επιτροπής υφίσταται ακόμη και αν πρόκειται για ουσιαστικές τροποποιήσεις που αφορούν το σχέδιο που έχει εγγραφεί στην ημερήσια διάταξη της συνεδριάσεως. Η θέση που προβάλλει το Βασίλειο της Ισπανίας, σύμφωνα με την οποία η Επιτροπή οφείλει να υποβάλει εγγράφως τις προτάσεις τροποποιήσεων σε όλες τις επίσημες γλώσσες, δύσκολα μπορεί να συμβιβαστεί με την προπαρατεθείσα διάταξη του εσωτερικού κανονισμού, εφόσον, αν γινόταν δεκτή η θέση αυτή, θα ήταν πρακτικά αδύνατον να γίνουν ουσιαστικές τροποποιήσεις σε ένα σχέδιο στο πλαίσιο μιας συνεδριάσεως.

42 Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, όπως προκύπτει από τα πρακτικά της συνεδριάσεως της επιτροπής της 16ης Ιουλίου 2003, η πρόταση τροποποιήσεων του αρχικού σχεδίου κανονισμού, που υπέβαλε η Επιτροπή κατά την έναρξη της συνεδριάσεως, ήταν μια προφορική πρόταση. Το έγγραφο που διένειμε η Επιτροπή κατά την ίδια συνεδρίαση πρέπει συνεπώς να θεωρηθεί βοήθημα ή απλώς οπτικό στήριγμα για την «καλύτερη κατανόηση» των τροποποιήσεων που πρότεινε προφορικώς η Επιτροπή. Εφόσον η Επιτροπή μπορούσε εγκύρως να επιλέξει να υποβάλει μόνο προφορικώς τις προτάσεις της χωρίς να διανείμει κανένα έγγραφο, δεν μπορεί να ευσταθεί το επιχείρημα που στηρίζεται στο γεγονός ότι το διανεμηθέν έγγραφο ήταν συντεταγμένο μόνο στην αγγλική γλώσσα.

43 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η Επιτροπή δεν παρέβη ούτε τις εφαρμοστέες διατάξεις, υποβάλλοντας την πρόταση τροποποιήσεων του αρχικού σχεδίου προφορικώς κατά την εν λόγω συνεδρίαση, ούτε τις «νομικές εγγυήσεις» των κρατών μελών όπως ισχυρίζεται το Βασίλειο της Ισπανίας. Τούτο ισχύει τοσούτω μάλλον που οι εκπρόσωποι του Βασίλειου της Ισπανίας είχαν στη διάθεσή τους, κατόπιν αιτήσεώς τους, κατά τη συνεδρίαση αυτή, διερμηνεία από και προς τα ισπανικά και μπορούσαν συνεπώς να παρακολουθήσουν, στη γλώσσα τους, τη συζήτηση και τις εξηγήσεις που παρέσχε η Επιτροπή σχετικά με την πρότασή της.

44 Όσον αφορά τη δεύτερη αιτίαση που προέβαλε το Βασίλειο της Ισπανίας κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση και η οποία αντλείται από το ότι η Επιτροπή αρνήθηκε να αναβάλει την ψηφοφορία επί του σχεδίου για μια μεταγενέστερη συνεδρίαση της επιτροπής, πρέπει να εξεταστεί κατ' αρχάς το παραδεκτό της το οποίο αμφισβητεί η Επιτροπή.

45 Σύμφωνα με το άρθρο 48, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, κατά τη διάρκεια της δίκης απαγορεύεται η προβολή νέων ισχυρισμών, εκτός αν στηρίζονται σε νομικά και πραγματικά στοιχεία που ανέκυψαν κατά τη διαδικασία.

46 Εντούτοις, ο ισχυρισμός που αποτελεί ανάπτυξη λόγου που προβλήθηκε προηγουμένως, άμεσα ή έμμεσα, με το εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο και συνδέεται στενά με τον λόγο αυτόν πρέπει να κρίνεται παραδεκτός (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 19ης Σεπτεμβρίου 2000, T-252/97, Dürbeck κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-3031, σκέψη 39, και της 30ής Σεπτεμβρίου 2003, T-346/02 και T-347/02, Cableuropa κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. II-4251, σκέψη 111).

47 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι τούτο ισχύει εν προκειμένω. Συγκεκριμένα, η αιτίαση αυτή παρουσιάζει ένα στενό σύνδεσμο με την πρώτη αιτίαση που προβλήθηκε με το δικόγραφο της προσφυγής και η οποία εξετάστηκε ανωτέρω, σύμφωνα δε με την οποία ο προσβαλλόμενος κανονισμός του οποίου το σχέδιο συζητήθηκε κατά τη συνεδρίαση της επιτροπής της 16ης Ιουλίου 2003 είναι άκυρος, με το αιτιολογικό ότι έγιναν ουσιώδεις τροποποιήσεις στο εν λόγω σχέδιο κατά τη συνεδρίαση αυτή, οι οποίες δεν υποβλήθηκαν στην ισπανική γλώσσα. Με άλλα λόγια, το νόημα της υπό κρίση αιτιάσεως είναι ότι αν η Επιτροπή δεν ήταν σε θέση να διανείμει, κατά τη συνεδρίαση, τις προταθείσες τροποποιήσεις και στα ισπανικά, θα έπρεπε, τουλάχιστον, να αναβάλει τη ψηφοφορία για μια άλλη συνεδρίαση, προκειμένου να παράσχει στους ισπανούς εκπροσώπους τον αναγκαίο χρόνο για τη μελέτη των προτάσεων αυτών, οι οποίες είχαν συνταχθεί σε γλώσσα άλλη από την επίσημη γλώσσα του κράτους τους. Περαιτέρω, το Βασίλειο της Ισπανίας διατύπωσε, κατ' ουσίαν, την ίδια αιτίαση στο σημείο 3 του δικογράφου της προσφυγής του, αναφέροντας ότι η Επιτροπή είχε αναγκάσει την επιτροπή να ψηφίσει, παρά τις επιφυλάξεις της ισπανικής αντιπροσωπείας (βλ. σκέψη 12 ανωτέρω).

48 Ωστόσο, η ίδια αυτή αιτίαση πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη. Συγκεκριμένα, ούτε το άρθρο 4 ούτε κάποια άλλη διάταξη του εσωτερικού κανονισμού της επιτροπής προβλέπουν την αναβολή της ψηφοφορίας για μια άλλη συνεδρίαση, έστω και αν έχουν γίνει ουσιαστικές τροποποιήσεις στο σχέδιο που εξετάζεται κατά τη

συνεδρίαση της επιτροπής. Στην τελευταία αυτή περίπτωση, το άρθρο 4 προβλέπει μόνο τη δυνατότητα του προέδρου της επιτροπής να μεταθέσει την ψηφοφορία για το πέρας της συνεδριάσεως. Όπως όμως έχει ήδη τονιστεί, τούτο συνέβη εν προκειμένω, καθόσον η συζήτηση και η ψηφοφορία επί του επίμαχου σχεδίου κανονισμού αποτελούσαν το μοναδικό θέμα που είχε γραφεί στην ημερήσια διάταξη της συνεδριάσεως της επιτροπής της 16ης Ιουλίου 2003 και η ψηφοφορία πραγματοποιήθηκε στο τέλος της συνεδριάσεως αυτής.

49 Εν πάση περιπτώσει, οι πλημμέλειες που προβάλλει το Βασίλειο της Ισπανίας στο πλαίσιο του δευτέρου σκέλους του υπό κρίση λόγου, ακόμα και αν υποτεθεί ότι είναι αποδεδειγμένες, δεν μπορούν να επιφέρουν την ακύρωση του προσβαλλομένου κανονισμού. Συγκεκριμένα, εφόσον η επιτροπή δεν κατόρθωσε να διατυπώσει γνώμη επί των μέτρων που προβλέπει ο κανονισμός, ο εν λόγω κανονισμός εκδόθηκε από την Επιτροπή η οποία δεν κοινοποίησε συνεπώς τα μέτρα αυτά στο Συμβούλιο, σύμφωνα με το άρθρο 30, παράγραφος 2, του κανονισμού 2371/2002 και το άρθρο 4, παράγραφος 3, της απόφασης 1999/468. Το Βασίλειο της Ισπανίας, το οποίο ψήφισε κατά του επίμαχου σχεδίου κανονισμού, δεν θα μπορούσε να αντιταχθεί στο σχέδιο αυτό πιο αποτελεσματικά αν διέθετε το αμφισβητούμενο έγγραφο στα ισπανικά. Κατά συνέπεια, οι προβαλλόμενες πλημμέλειες δεν μπορούσαν να επηρεάσουν τα τελικώς ληφθέντα μέτρα (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση Φέτα II, σκέψη 35 ανωτέρω, σκέψεις 38 έως 40).

50 Οι εκτιμήσεις αυτές δεν τίθενται εν αμφιβόλω από την απόφαση της 10ης Φεβρουαρίου 1998, Γερμανία κατά Επιτροπής, σκέψη 20 ανωτέρω, την οποία επικαλείται το Βασίλειο της Ισπανίας. Με την απόφαση αυτή, το Δικαστήριο ακύρωσε την προσβαλλόμενη διοικητική απόφαση με το αιτιολογικό ότι η Επιτροπή δεν είχε λάβει υπόψη ένα αίτημα αναβολής της ψηφοφορίας, που είχε υποβάλει η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, η οποία είχε λάβει εκπροθέσμως στην επίσημη γλώσσα της το σχέδιο αποφάσεως το οποίο επρόκειτο να συζητηθεί στο πλαίσιο της οικείας επιτροπής (απόφαση της 10ης Φεβρουαρίου 1998, Γερμανία κατά Επιτροπής, σκέψη 20 ανωτέρω, σκέψεις 26 ως 32).

51 Εν προκειμένω όμως, το Βασίλειο της Ισπανίας επιβεβαίωσε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι είχε λάβει εμπροθέσμως στην επίσημη γλώσσα του το αρχικό σχέδιο του επίμαχου κανονισμού, πράγμα το οποίο σημειώθηκε στα πρακτικά της επ' ακροατηρίου συζητήσεως.

52 Επιπλέον, αντίθετα προς τον εσωτερικό κανονισμό της επιτροπής, το άρθρο 2, παράγραφος 2, του εσωτερικού κανονισμού της επιτροπής για την οποία επρόκειτο στην απόφαση της 10ης Φεβρουαρίου 1998, Γερμανία κατά Επιτροπής, σκέψη 20 ανωτέρω, προέβλεπε ότι, αν το προς συζήτηση σχέδιο διατάξεων δεν είχε αποσταλεί στα κράτη μέλη εμπροθέσμως, η συζήτηση επί του σημείου αυτού της ημερησίας διατάξεως έπρεπε να αναβληθεί για μια μεταγενέστερη συνεδρίαση κατόπιν αιτήσεως ενός κράτους μέλους (απόφαση της 10ης Φεβρουαρίου 1998, Γερμανία κατά Επιτροπής, σκέψη 20 ανωτέρω, σκέψη 17).

53 Τέλος, αντίθετα προς τα πραγματικά περιστατικά της υπό κρίση υποθέσεως, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 10ης Φεβρουαρίου 1998, Γερμανία κατά Επιτροπής, σκέψη 20 ανωτέρω, η οικεία επιτροπή είχε εκδώσει γνωμοδότηση, με την οποία η Επιτροπή συμμορφώθηκε εν συνεχεία [απόφαση της 10ης Φεβρουαρίου 1998, Γερμανία κατά Επιτροπής, σκέψη 20 ανωτέρω, σκέψη 32· βλ., επίσης, την τελευταία αιτιολογική σκέψη της αποφάσεως 95/204/ΕΚ της Επιτροπής, της 31ης Μαΐου 1995, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 20, παράγραφος 2, της οδηγίας 89/106/ΕΟΚ του Συμβουλίου όσον αφορά τα δομικά (ΕΕ L 129 σ. 23), η οποία ακυρώθηκε με την εν λόγω δικαστική απόφαση].

54 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως δεν είναι βάσιμο και πρέπει να απορριφθεί, όπως επίσης και ο πρώτος λόγος ακυρώσεως στο σύνολό του.

Επί του δευτέρου λόγου, που αντλείται από παραβίαση της αρχής της ιεραρχίας των κανόνων, στον βαθμό που το άρθρο 7, παράγραφος 1, του προσβαλλομένου κανονισμού παραβαίνει τις διατάξεις του άρθρου 13 του κανονισμού 2371/2002

Επιχειρήματα των διαδίκων

55 Το Βασίλειο της Ισπανίας υπενθυμίζει ότι το άρθρο 7 του προσβαλλομένου κανονισμού θεσπίστηκε προς εφαρμογήν των διατάξεων του άρθρου 13 του κανονισμού 2371/2002. Το τελευταίο αυτό άρθρο όμως αναφέρεται αποκλειστικά

στις εισόδους νέας αλιευτικής ικανότητας στον αλιευτικό στόλο, διακρίνοντας ανάλογα με το αν έχουν ή όχι τύχει δημόσιας ενίσχυσης και απαιτώντας ως μόνη προϋπόθεση την απόσυρση άλλης ικανότητας, σύμφωνα με ορισμένη διαδικασία. Ουδόλως απαιτεί η εκφραζόμενη σε τόνους χωρητικότητα του αλιευτικού στόλου να μην υπερβαίνει τον τύπο που αναγράφεται στο άρθρο 7, παράγραφος 1, του προσβαλλομένου κανονισμού. Κατά συνέπεια, για να τεθεί σε εφαρμογή το καθεστώς εισόδων και εξόδων που προβλέπει το άρθρο 13 του κανονισμού 2371/2002, ουδόλως είναι αναγκαίο να επιβληθεί στα κράτη μέλη η τήρηση του τύπου αυτού.

56 Το Βασίλειο της Ισπανίας προσθέτει ότι από το άρθρο 11, παράγραφος 2, του κανονισμού 2371/2002, που επιβάλλει τη μη υπέρβαση των σχετικών με την αλιευτική ικανότητα επιπέδων αναφοράς που διαλαμβάνονται στο άρθρο 12 και στο άρθρο 11, παράγραφος 4, του ίδιου κανονισμού, και τα οποία εκφράζονται σε GT και σε kW, προκύπτει ότι το Συμβούλιο δεν επιβάλλει όριο στα κράτη μέλη παρά μόνον όσον αφορά αυτά τα επίπεδα αναφοράς που καθορίζονται από την Επιτροπή για κάθε κράτος μέλος. Αντιθέτως, το άρθρο 11, παράγραφος 2, του κανονισμού 2371/2002 ουδόλως επιτρέπει τον καθορισμό των ορίων που διαλαμβάνονται στο άρθρο 7, παράγραφος 1, του προσβαλλομένου κανονισμού, ήτοι ορίων στο πραγματικό επίπεδο του στόλου, που υπολογίζεται σε GT και σε kW, και από το οποίο προκύπτει η εκάστοτε πραγματικότητα του στόλου που διαθέτει κάθε κράτος μέλος.

57 Κατά το Βασίλειο της Ισπανίας, τα επίπεδα αναφοράς, που καθορίζονται από την Επιτροπή μέσω πολυετών προγραμμάτων προσανατολισμού (στο εξής: ΠΠΠ) τα οποία καταρτίζονται διαδοχικά από πολλών ετών, τηρούνται όταν τα κράτη μέλη εξασφαλίζουν ότι το πραγματικό επίπεδο του στόλου τους παραμένει κατώτερο ή ίσο προς τα επίπεδα αναφοράς. Τούτο συμβαίνει ιδίως στην περίπτωση της Ισπανίας, της οποίας το πραγματικό επίπεδο του στόλου ήταν, από το 1992, πάντοτε κάτω από τα επίπεδα αναφοράς. Στα τέλη του 2003, η διαφορά μεταξύ του πραγματικού επιπέδου του στόλου της Ισπανίας και του ισχύοντος επιπέδου αναφοράς θα μπορούσε να εκτιμηθεί σε περίπου 240 000 GT, χωρητικότητα που υπερβαίνει κατά πολύ το σύνολο του στόλου ορισμένων κρατών μελών όπως οι Κάτω Χώρες και η Ιρλανδία, και σε 535 067 kW.

58 Η μείωση αυτή αποτελεί το αποτέλεσμα σημαντικής προσπάθειας του Βασιλείου της Ισπανίας και οφείλεται, εν μέρει, σε αποσύρσεις που πραγματοποιήθηκαν χάρη

σε δημόσιες ενισχύσεις και, κατά τα λοιπά, σε αποσύρσεις που πραγματοποιήθηκαν χωρίς δημόσια ενίσχυση, χάρη στην πολιτική που ασκήθηκε όσον αφορά τη ναυπήγηση σκαφών. Έτσι, από τα περιθώρια που αναφέρθηκαν στην προηγούμενη σκέψη, αφαιρέθηκαν 90 000 GT και 182 660 kW χωρίς δημόσια ενίσχυση.

59 Έτσι, το Βασίλειο της Ισπανίας διαθέτει στο μητρώο του αποσύρσεις που πραγματοποιήθηκαν χωρίς δημόσια ενίσχυση από το 1997 και μετά και τις οποίες θα μπορούσε να λάβει υπόψη για να συμμορφωθεί προς την υποχρέωσή του, η οποία προβλέπεται στο άρθρο 13, παράγραφος 1, στοιχεία α΄ και β΄, του κανονισμού 2371/2002, να αντισταθμίσει τις εισόδους νέας ικανότητας στον χώρο του με τουλάχιστον ίσης ικανότητας αποσύρσεις πραγματοποιούμενες χωρίς δημόσια ενίσχυση. Η υποχρέωση όμως μη υπερβάσεως του πραγματικού επιπέδου του αλιευτικού στόλου όπως αυτό υφίστατο την 1η Ιανουαρίου 2003, η οποία προβλέπεται στο άρθρο 7 του προσβαλλομένου κανονισμού, στερεί από το Βασίλειο της Ισπανίας τη δυνατότητα αυτή και του προκαλεί ζημία, ιδίως σε σχέση με άλλα κράτη μέλη τα οποία δεν τήρησαν την υποχρέωσή τους να συμμορφωθούν προς τα επίπεδα αναφοράς που καθορίζει η Επιτροπή με τα ΠΠΠ.

60 Επιπλέον, το άρθρο 7 του προσβαλλομένου κανονισμού καθιστά άνευ νοήματος από νομικής απόψεως τον καθορισμό με το άρθρο 4 του ίδιου κανονισμού των ισχυόντων για κάθε κράτος μέλος επιπέδων αναφοράς, στον βαθμό που, με το άρθρο 7, η Επιτροπή καθορίζει, χωρίς εντολή του Συμβουλίου, νέα πιο περιοριστικά επίπεδα.

61 Κατά συνέπεια, το Βασίλειο της Ισπανίας φρονεί ότι η Επιτροπή, θεσπίζοντας το άρθρο 7 του προσβαλλομένου κανονισμού, παραβίασε την αρχή της ιεραρχίας των κανόνων η οποία, κατά πάγια νομολογία, επιβάλλει, κατά τη θέσπιση των διατάξεων εφαρμογής ενός βασικού κανονισμού, να μη μπορεί η εξουσιοδοτημένη κοινοτική αρχή να υπερβεί τις εξουσίες που της παρέχει ο κανονισμός αυτός ούτε να αποστεί από τις εξουσίες αυτές (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 13ης Μαρτίου 1997, C-103/96, Eridania Beghin-Say, Συλλογή 1997, σ. I-1453, και της 2ας Μαρτίου 1999, C-179/97, Ισπανία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-1251).

62 Η Επιτροπή τονίζει ότι το άρθρο 7, παράγραφος 1, του προσβαλλομένου κανονισμού περιορίζεται στη μετατροπή σε ένα μαθηματικό τύπο των διατάξεων

των άρθρων 11 και 13 του κανονισμού 2371/2002, προκειμένου να διευκολύνει τους υπολογισμούς που θα χρειαστεί να πραγματοποιήσει το αρμόδιο τεχνικό προσωπικό κάθε εθνικής διοικήσεως. Ο τύπος αυτός αντικατοπτρίζει συνεπώς την υποχρέωση των κρατών μελών να μεριμνούν διαρκώς ώστε η αλιευτική τους ικανότητα από απόψεως χωρητικότητας (GT_t) να είναι κατώτερη ή ίση προς εκείνη της 1ης Ιανουαρίου 2003 (GT_{03}), μειωμένη, πρώτον, κατά τη συνολική χωρητικότητα των σκαφών που αποσύρθηκαν χάρη σε δημόσια ενίσχυση, που διαλαμβάνεται στο άρθρο 11, παράγραφος 4, του κανονισμού 2371/2002 [— GT_a], και, δεύτερον, κατά το 35 % της συνολικής χωρητικότητας των σκαφών άνω των 100 GT που εισήλθαν χάρη σε δημόσια ενίσχυση, που διαλαμβάνεται στο άρθρο 13, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, περίπτωση ii, του εν λόγω κανονισμού [— 0,35 GT_{100}] και προσαυξημένη, πρώτον, κατά την αύξηση της χωρητικότητας που επετράπη βάσει του άρθρου 11, παράγραφος 5, του εν λόγω κανονισμού [+ GT_s] και, δεύτερον, κατά την αλλαγή που προκύπτει από την εκ νέου μέτρηση του στόλου [+ Δ (GT — GRT)].

63 Η Επιτροπή φρονεί ότι το Συμβούλιο, θεσπίζοντας από την 1η Ιανουαρίου 2003 το καθεστώς αντισταθμίσεως των εισόδων και των εξόδων του στόλου που προβλέπει το άρθρο 13 του κανονισμού 2371/2002, περιόρισε τα πραγματικά επίπεδα του στόλου, πράγμα που φαίνεται να αγνοεί η επιχειρηματολογία που ανέπτυξε το Βασίλειο της Ισπανίας. Ο περιορισμός αυτός είναι ανεξάρτητος από την υποχρέωση μη υπερβάσεως των επιπέδων αναφοράς που προβλέπονται στο άρθρο 11, παράγραφος 2, του κανονισμού 2371/2002, η οποία οδηγεί και αυτή σε περιορισμό του πραγματικού επιπέδου του στόλου κάθε κράτους μέλους.

64 Όσον αφορά το επιχείρημα του Βασιλείου της Ισπανίας που αντλείται από το ότι το άρθρο 7 του προσβαλλομένου κανονισμού εμποδίζει τη συνεκτίμηση, για την αντιστάθμιση των νέων εισόδων, των μειώσεων χωρίς δημόσια ενίσχυση του ισπανικού αλιευτικού στόλου που υποτίθεται ότι πραγματοποιήθηκαν από το 1997, η Επιτροπή απαντά ότι η έκφραση «από την 1η Ιανουαρίου 2003», στο κείμενο του άρθρου 13 του κανονισμού 2371/2002, εφαρμόζεται τόσο στις εισόδους νέας αλιευτικής ικανότητας στον στόλο όσο και στην υποχρέωση αποσύρσεως που αυτές προϋποθέτουν. Κατά συνέπεια, το τελευταίο αυτό άρθρο δεν επιτρέπει τη συνεκτίμηση των αποσύρσεων αλιευτικής ικανότητας που πραγματοποιήθηκαν πριν από την ημερομηνία αυτή.

65 Οι ισχυρισμοί του Βασιλείου της Ισπανίας δεν έχουν συνεπώς καμία σχέση με το άρθρο 7 του προσβαλλομένου κανονισμού και αγνοούν τις διατάξεις του άρθρου 13

του κανονισμού 2371/2002. Στην πραγματικότητα, οι ίδιοι αυτοί ισχυρισμοί αφορούν το καθεστώς που ενέκρινε το Συμβούλιο, το οποίο, αντίθετα προς τα όσα υποστηρίζει το Βασίλειο της Ισπανίας, δεν έκανε κανένα συσχετισμό μεταξύ της υλοποιήσεως ή όχι, εκ μέρους ενός κράτους μέλους, των στόχων του τέταρτου ΠΠΠ και των υποχρεώσεων που προβλέπει το προπαρατεθέν άρθρο 13. Το Βασίλειο της Ισπανίας όμως δεν προσέβαλε εμπροθέσμως τον κανονισμό 2371/2002 που θέσπισε το εν λόγω καθεστώς.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

66 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, δυνάμει της αρχής της τηρήσεως της ιεραρχίας των κανόνων, ένας εκτελεστικός κανονισμός δεν μπορεί να παρεκκλίνει από τους κανόνες που περιέχονται στην πράξη την οποία εκτελεί (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 10ης Μαρτίου 1971, 38/70, Deutsche Tradax, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 707, σκέψη 10, και της 10ης Φεβρουαρίου 1998, Ισπανία κατά Επιτροπής, σκέψη 61 ανωτέρω, σκέψη 20· απόφαση του Πρωτοδικείου της 27ης Οκτωβρίου 1994, T-64/92, Chavane de Dalmassy κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1994, σ. I-A-227 και II-723, σκέψη 52). Κατά συνέπεια, πρέπει να εξεταστεί αν οι διατάξεις του άρθρου 7, παράγραφος 1, του προσβαλλομένου κανονισμού είναι σύμφωνες προς το άρθρο 13 του κανονισμού 2371/2002 του οποίου αποτελούν την εφαρμογή.

67 Από τα δικόγραφα των διαδίκων προκύπτει ότι οι απόψεις τους αποκλίνουν όσον αφορά την ερμηνεία που πρέπει να δοθεί στο τελευταίο αυτό άρθρο. Κατά την Επιτροπή, η έκφραση «από την 1 Ιανουαρίου 2003» του εν λόγω άρθρου, παράγραφος 1, αναφέρεται τόσο στις εισόδους στον αλιευτικό στόλο όσο και στις αποσύρσεις που πρέπει να τις αντισταθμίζουν, οπότε μόνον οι αποσύρσεις που πραγματοποιήθηκαν από την ημερομηνία αυτή και μετά μπορούν να ληφθούν υπόψη. Αντιθέτως, το Βασίλειο της Ισπανία φρονεί ότι κάθε απόσυρση ικανότητας από τον αλιευτικό στόλο ενός κράτους μέλους, συμπεριλαμβανομένων των αποσύρσεων πριν από την 1η Ιανουαρίου 2003, μπορεί να αντισταθμίσει μια είσοδο στον ίδιο στόλο που πραγματοποιείται από την ημερομηνία αυτή και μετά. Έτσι, σύμφωνα με την τελευταία αυτή ερμηνεία, το μοναδικό όριο που επιβάλλεται στους στόλους των κρατών μελών από τον κανονισμό 2371/2002 είναι αυτό που προβλέπει το άρθρο 11, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού, ήτοι τα επίπεδα αναφοράς που καθορίζει η Επιτροπή για κάθε κράτος μέλος, δυνάμει του άρθρου 12, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού.

68 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το άρθρο 7, παράγραφος 1, του προσβαλλομένου κανονισμού είναι σύμφωνο προς την ερμηνεία που δίδει η Επιτροπή στο άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού 2371/2002. Συγκεκριμένα, ένα κράτος μέλος δεν μπορεί να τηρήσει τον μαθηματικό τύπο που περιέχεται στο άρθρο 7, παράγραφος 1, του προσβαλλομένου κανονισμού παρά μόνον εξασφαλίζοντας ότι οι είσοδοι νέων αλιευτικών ικανοτήτων στον στόλο του, από την 1η Ιανουαρίου 2003, εξουδετερώνονται από αποσύρσεις ικανοτήτων, τουλάχιστον ίσες, πραγματοποιούμενες επίσης μετά την ημερομηνία αυτή. Κατά συνέπεια, προκειμένου να εξακριβωθεί το βάσιμο του υπό κρίση λόγου, πρέπει να εξεταστεί αν η ερμηνεία του άρθρου 13 του κανονισμού 2371/2002 που προτείνει η Επιτροπή είναι ορθή.

69 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η ερμηνεία αυτή είναι ορθή, για τους ακόλουθους λόγους.

70 Πρώτον, αυτή καθ' εαυτήν η λογική ενός συστήματος αντισταθμίσεως των εισόδων στον αλιευτικό στόλο από ισοδύναμες εξόδους συνεπάγεται οπωσδήποτε ότι πρέπει να λαμβάνονται υπόψη οι είσοδοι και οι έξοδοι που πραγματοποιούνται μετά από μια και την αυτή ημερομηνία. Η δυνατότητα αντισταθμίσεως των νέων εισόδων από εξόδους πραγματοποιηθείσες πριν από την ημερομηνία αυτή θα μπορούσε να οδηγήσει σε διπλές αντισταθμίσεις, στην περίπτωση κατά την οποία οι προηγούμενες έξοδοι θα μπορούσαν να έχουν ήδη αντισταθμιστεί από άλλες εισόδους, επίσης προγενέστερες. Η ερμηνεία που δίδει το Βασίλειο της Ισπανίας στο άρθρο 13 του κανονισμού 2371/2002, σύμφωνα με την οποία οι είσοδοι νέας αλιευτικής ικανότητας στον αλιευτικό στόλο μπορούν να αντισταθμίζονται όχι μόνον από νέες εξόδους, αλλά και από εξόδους πραγματοποιηθείσες μετά το 1997 και μη αντισταθμισθείσες από ισοδύναμες εισόδους, δεν θέτει εν αμφιβόλω τη λογική αυτή, αλλ' αποσκοπεί στην πραγματικότητα να μεταθέσει την ημερομηνία από την οποία πρέπει να καθορίζεται το ισοζύγιο των εισόδων και των εξόδων, ανάγοντάς την στο 1997. Όπως ορθώς όμως τονίζει η Επιτροπή, μια τέτοια ερμηνεία δεν βρίσκει κανένα έρεισμα στο άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού 2371/2002, που επιβάλλει τον καθορισμό του ισοζυγίου των εισόδων και των εξόδων από την 1ης Ιανουαρίου 2003.

71 Δεύτερον, από την αιτιολογική σκέψη 12 του κανονισμού 2371/2002 προκύπτει σαφώς ότι ο καθορισμός «εθνικών καθεστώτων εισόδου/εξόδου από τον στόλο» περιλαμβάνεται μεταξύ των ειδικών μέτρων που καθιστούν δυνατή την επίτευξη του σκοπού της μειώσεως του κοινοτικού αλιευτικού στόλου, τα οποία περιλαμβάνουν

επίσης τον καθορισμό επιπέδων αναφοράς των οποίων δεν πρέπει να υπάρξει υπέρβαση όσον αφορά την αλιευτική ικανότητα. Μια ερμηνεία όμως του άρθρου 13 του κανονισμού 2371/2002, σύμφωνα με την οποία ένα κράτος μέλος θα μπορούσε να αντισταθμίσει τις εισόδους σκαφών στον αλιευτικό του στόλο, που πραγματοποιήθηκαν μετά την 1η Ιανουαρίου 2003, από μη αντισταθμισθείσες εξόδους πραγματοποιηθείσες πριν από την ημερομηνία αυτή, θα ήταν αντίθετη προς τον εν λόγω σκοπό. Συγκεκριμένα, η ερμηνεία αυτή θα επέτρεπε σε ένα κράτος μέλος να αυξήσει, στο πλαίσιο του εθνικού του καθεστώτος εισόδων και εξόδων, την ικανότητα του αλιευτικού του στόλου, σε σχέση με εκείνη που υφίστατο την 1η Ιανουαρίου 2003, και δεν θα καθιστούσε έτσι δυνατή την επίτευξη του σκοπού του κανονισμού 2371/2002 που συνίσταται στη συνολική μείωση του κοινοτικού αλιευτικού στόλου.

72 Τρίτον, η περιεχόμενη στο άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού 2371/2002 αναφορά σε «πρότερες εξόδους» που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη ουδόλως συνεπάγεται ότι οι έξοδοι αυτοί μπορούν να είναι προγενέστερες της 1ης Ιανουαρίου 2003. Με τη λέξη αυτή αποσκοπείται απλώς ο αποκλεισμός της δυνατότητας της αντισταθμίσεως μιας εισόδου από μια έξοδο μεταγενέστερη από αυτήν. Μια τέτοια δυνατότητα, η οποία δεν αποκλείεται σε ένα σύστημα απλής αντιστάθμισης των εισόδων και των εξόδων, θα ήταν αντίθετη προς τον σκοπό της μειώσεως του κοινοτικού αλιευτικού στόλου, εφόσον θα συνεπαγόταν αύξηση του στόλου αυτού, έστω και προσωρινή, για όσο χρόνο δεν θα έχει ακόμα πραγματοποιηθεί η έξοδος που πρέπει να αντισταθμίσει μια προηγούμενη είσοδο. Εν πάση περιπτώσει, μια τέτοια δυνατότητα θα μπορούσε να δημιουργήσει πληθώρα πρακτικών προβλημάτων, ιδίως στην περίπτωση κατά την οποία μια προγραμματισμένη μέλλουσα έξοδος, προοριζόμενη να αντισταθμίσει μια ήδη πραγματοποιηθείσα είσοδο, δεν πραγματοποιείται.

73 Τέταρτον, η ερμηνεία του άρθρου 13 του κανονισμού 2371/2002 που υποστηρίζει η Επιτροπή επιβεβαιώνεται από τον κανονισμό (ΕΚ) 1242/2004 του Συμβουλίου, της 28ης Ιουνίου 2004, για τη χορήγηση παρεκκλίσεων στα νέα κράτη μέλη από ορισμένες διατάξεις του κανονισμού (ΕΚ) 2371/2002 σχετικά με τα επίπεδα αναφοράς των αλιευτικών στόλων (ΕΕ L 236, σ. 1). Συγκεκριμένα, ο κανονισμός 1242/2004 αρνήθηκε να καθορίσει επίπεδα αναφοράς για τα οικεία κράτη μέλη, θεωρώντας ότι ένας τέτοιος καθορισμός θα ήταν περιττός, εφόσον η διατήρηση της ικανότητας του αλιευτικού στόλου των κρατών αυτών στο επίπεδο του χρόνου της προσχωρήσεώς τους, την 1η Μαΐου 2004, εξασφαλίζεται πλήρως από το καθεστώς εισόδου και εξόδου που προβλέπει το άρθρο 13 του κανονισμού 2371/2002 (βλ. αιτιολογικές σκέψεις 2, 3 και 4 του κανονισμού 1242/2004). Αν, όπως υποστηρίζει το Βασίλειο της Ισπανίας, το μοναδικό όριο που επιβάλλει ο κανονισμός 2371/2002

στα κράτη μέλη ήταν αυτό που αφορά την τήρηση των επιπέδων αναφοράς, ο κανονισμός 1242/2004 θα έπρεπε να καθορίσει επίπεδα αναφοράς και για τα νέα κράτη μέλη. Η εξέλιξη αυτή φαίνεται συνεπώς να επιβεβαιώνει την προσέγγιση που υποστηρίζει η Επιτροπή, σύμφωνα με την οποία τα επίπεδα αναφοράς δεν έχουν πραγματική αξία παρά μόνο για τα κράτη μέλη που τα είχαν υπερβεί την 1η Ιανουαρίου 2003 και θα καταστούν περιττά αφ' ής στιγμής όλα τα κράτη μέλη θα τα έχουν τηρήσει.

74 Πέμπτον, η ερμηνεία του εν λόγω άρθρου, την οποία υποστηρίζει η Επιτροπή, επιβεβαιώνεται από τις προπαρασκευαστικές εργασίες του κανονισμού 2371/2002. Προκύπτει, συγκεκριμένα, από το έγγραφο 15414/02 της προεδρίας του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2002, που συνθέτει τις απόψεις των διαφόρων εθνικών αντιπροσωπειών επί του σχεδίου που κατέστη εν συνεχεία ο κανονισμός 2371/2002 και το οποίο δημοσιοποιήθηκε μέσω του μητρώου εγγράφων του θεσμικού αυτού οργάνου, ότι έξι κράτη μέλη, ήτοι η Ελληνική Δημοκρατία, το Βασίλειο της Ισπανίας, η Γαλλική Δημοκρατία, η Δημοκρατία της Φινλανδίας, η Ιταλική Δημοκρατία και η Πορτογαλική Δημοκρατία, είχαν δηλώσει ότι έπρεπε να προκύπτει σαφώς από το άρθρο 12 της προτάσεως (που αντικατέστησε το άρθρο 13 του κανονισμού 2371/2002) ότι ο σκοπός συνίσταται στην αποφυγή της υπερβάσεως των επιπέδων αναφοράς. Το Πρωτοδικείο αποφάσισε, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, να τοποθετήσει το έγγραφο αυτό στη δικογραφία της υποθέσεως, αφού παρέσχε αντίγραφο του εγγράφου αυτού στη γλώσσα διαδικασίας στους διαδίκους και αφού κάλεσε τους διαδίκους αυτούς να διατυπώσουν τις ενδεχόμενες παρατηρήσεις τους, πράγμα το οποίο σημειώθηκε στα πρακτικά της επ' ακροατηρίου συζητήσεως. Το Βασίλειο της Ισπανίας δεν έκανε κανένα σχόλιο επί του εγγράφου αυτού.

75 Ομοίως, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο είχε και αυτό διατυπώσει με το νομοθετικό ψήφισμά του σχετικά με το ίδιο σχέδιο [νομοθετικό ψήφισμα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου σχετικά με την πρόταση κανονισμού του Συμβουλίου που αφορά τη διατήρηση και βιώσιμη εκμετάλλευση των αλιευτικών πόρων στο πλαίσιο της Κοινής Αλιευτικής Πολιτικής [COM(2002) 185 — C5-0313/2002 — 2002/0114 (CNS) (ΕΕ 2004, C 27 E, σ. 112)], μια τροπολογία αριθ. 42 που αποσκοπούσε στην αντικατάσταση της έκφρασης «σε οποιαδήποτε χρονική στιγμή, η συνολική αλιευτική ικανότητα των εισόδων να μην υπερβαίνει τη συνολική αλιευτική ικανότητα των εξόδων», που περιεχόταν στην πρόταση κανονισμού που υπέβαλε η Επιτροπή στο Συμβούλιο, από την έκφραση «να μην υπάρχει υπέρβαση των επιπέδων αναφοράς». Επιβάλλεται όμως η διαπίστωση ότι οι προτάσεις αυτές δεν έγιναν δεκτές από το Συμβούλιο στο τελικώς εγκριθέν κείμενο του άρθρου 13 του κανονισμού 2371/2002.

76 Όσον αφορά το επιχείρημα του Βασιλείου της Ισπανίας που αντλείται από το ότι τα κράτη μέλη που έχουν τηρήσει πλήρως τα επίπεδα αναφοράς περιέρχονται σε δυσμενή θέση λόγω της μετατροπής σε ανώτατο όριο της υφιστάμενης την 1η Ιανουαρίου 2003 αλιευτικής ικανότητας του αλιευτικού τους στόλου, της οποίας δεν πρέπει πλέον να υπάρχει υπέρβαση, επιβάλλεται η διαπίστωση, υπό το φως των προηγουμένων εκτιμήσεων, ότι το αποτέλεσμα αυτό απορρέει ευθέως από το άρθρο 13 του κανονισμού 2371/2002. Όπως όμως ορθώς τονίζει η Επιτροπή, το Βασίλειο της Ισπανίας ούτε προσέβαλε εμπροθέσμως την τελευταία αυτή διάταξη ούτε προέβαλε ενώπιον του Πρωτοδικείου ένσταση ελλείψεως νομιμότητας της διάταξης αυτής.

77 Επομένως, αντίθετα προς τους ισχυρισμούς του Βασιλείου της Ισπανίας, η διάταξη του άρθρου 7, παράγραφος 1, του προσβαλλομένου κανονισμού δεν παραβαίνει το άρθρο 13 του κανονισμού 2371/2002. Συνεπώς, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του τρίτου λόγου, που αντλείται από παραβίαση της αρχής της ιεραρχίας των κανόνων, στον βαθμό που το άρθρο 7, παράγραφος 1, του προσβαλλομένου κανονισμού παραβαίνει τις διατάξεις του άρθρου 11 του κανονισμού 2371/2002

Επιχειρήματα των διαδίκων

78 Το Βασίλειο της Ισπανίας τονίζει ότι το άρθρο 11, παράγραφος 5, του κανονισμού 2371/2002 επιτρέπει ρητώς στα κράτη μέλη να μη λαμβάνουν υπόψη, για τον καθορισμό του ισοζυγίου των εισόδων και των εξόδων που διαλαμβάνονται στο άρθρο 13 του ίδιου κανονισμού, την αύξηση της χωρητικότητας των αλιευτικών σκαφών ηλικίας πέντε ετών και άνω που προκύπτει από τον εκσυγχρονισμό του κύριου καταστρώματος που αποσκοπεί στη βελτίωση της ασφάλειας επί του σκάφους, των συνθηκών εργασίας, της υγιεινής και της ποιότητας των προϊόντων. Το άρθρο όμως 7, παράγραφος 1, του προσβαλλομένου κανονισμού περιλαμβάνει,

μεταξύ των στοιχείων που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη για τον καθορισμό της ικανότητας ως προς τη χωρητικότητα του αλιευτικού στόλου ενός κράτους μέλους, τον συντελεστή GT_s που αντιστοιχεί στην εν λόγω αύξηση. Κατά συνέπεια, περιλαμβάνοντας τον συντελεστή αυτό, ο οποίος θα έπρεπε να αποκλειστεί κατ' εφαρμογήν των διατάξεων του άρθρου 11, παράγραφος 5, του κανονισμού 2371/2002, το άρθρο 7 του προσβαλλομένου κανονισμού συνιστά παραβίαση της αρχής της ιεραρχίας των κανόνων και παράβαση της νομολογίας του Δικαστηρίου που αναφέρθηκε στη σκέψη 61 ανωτέρω.

79 Η Επιτροπή παρατηρεί ότι ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως αποδεικνύει ότι το Βασίλειο της Ισπανίας δεν έχει κατανοήσει το περιεχόμενο του άρθρου 7, παράγραφος 1, του προσβαλλομένου κανονισμού. Κατά την Επιτροπή, αν ο συντελεστής GT_s δεν είχε περιληφθεί στον μαθηματικό τύπο που προβλέπει η διάταξη αυτή, η αύξηση της χωρητικότητας που οφείλεται στον εκσυγχρονισμό έπρεπε να αντισταθμιστεί από μια έξοδο από τον στόλο ισοδύναμης ικανότητας. Η συνέπεια αυτή θα είχε αποτέλεσμα αντίθετο από αυτό που επιδιώκει το άρθρο 11, παράγραφος 5, του κανονισμού 2371/2002. Ήταν συνεπώς αναγκαίο να περιληφθεί ο συντελεστής GT_s, με θετικό πρόσημο, στον τύπο που περιέχει το άρθρο 7, παράγραφος 1, του προσβαλλομένου κανονισμού. Το ίδιο άρθρο απλώς μετέτρεψε τη μη συνεκτίμηση των αυξήσεως αλιευτικής ικανότητας που απορρέει από πράξεις εκσυγχρονισμού των σκαφών, η οποία προβλέπεται στο άρθρο 11, παράγραφος 5, του κανονισμού 2371/2002, σε ένα μαθηματικό τύπο.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

80 Όπως ορθώς τονίζει η Επιτροπή, ο υπό κρίση λόγος στηρίζεται σε εσφαλμένη αντίληψη του αποτελέσματος του μαθηματικού τύπου που διαλαμβάνεται στο άρθρο 7, παράγραφος 1, του προσβαλλομένου κανονισμού. Συγκεκριμένα, κάθε κράτος μέλος, για να συμμορφωθεί προς τον τύπο αυτόν, πρέπει να εξασφαλίζει ότι η ικανότητα ως προς τη χωρητικότητα του αλιευτικού τους στόλου (GT_t) είναι διαρκώς κατώτερη ή ίση προς την ικανότητα που υφίστατο την 1η Ιανουαρίου 2003 (GT_{03}).

81 Ο εκσυγχρονισμός όμως των αλιευτικών σκαφών που διαλαμβάνεται στο άρθρο 11, παράγραφος 5, του κανονισμού 2371/2002 συνεπάγεται αύξηση της αλιευτικής

ικανότητας του στόλου (GT_s), που σημαίνει ότι η πραγματική ικανότητα (GT_t) καθίσταται, με την προσθήκη της εν λόγω αυξήσεως, μεγαλύτερη από εκείνη που υφίστατο την 1η Ιανουαρίου 2003 (GT_{03}). Προκειμένου να διατηρηθεί η κατάσταση ισορροπίας, ο τύπος που διαλαμβάνεται στο άρθρο 7, παράγραφος 1, του προσβαλλομένου κανονισμού προβλέπει ότι ο συντελεστής GT_t πρέπει να συγκρίνεται με τον συντελεστή GT_{03} προσαυξημένο κατά τον συντελεστή GT_s ($GT_{03} + GT_s$).

82 Επομένως, αντίθετα προς όσα ισχυρίζεται το Βασίλειο της Ισπανίας, η απορρέουσα από το άρθρο 11, παράγραφος 5, του κανονισμού 2371/2002 υποχρέωση να μη λαμβάνονται υπόψη οι αυξήσεις της αλιευτικής ικανότητας που διαλαμβάνονται στη διάταξη αυτή επιβάλλει την πρόσθεση του συντελεστή GT_s στον συντελεστή GT_{03}, στον τύπο του άρθρου 7, παράγραφος 1, του προσβαλλομένου κανονισμού. Παράβαση της διατάξεως του άρθρου 11, παράγραφος 5, του κανονισμού 2371/2002 θα υπήρχε στην αντίθετη περίπτωση, εφόσον το οικείο κράτος μέλος θα ήταν υποχρεωμένο, στην περίπτωση αυτή, να προβεί στην απόσυρση από τον αλιευτικό του στόλο μιας ικανότητας τουλάχιστον ίσης προς την αύξηση που οφείλεται σε εκσυγχρονισμό, προκειμένου να μειώσει την αλιευτική του ικανότητα (GT_t) και να μην υπερβεί την ικανότητα που υφίστατο την 1η Ιανουαρίου 2003 (GT_{03}).

83 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του τετάρτου λόγου, που αντλείται από παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης

Επιχειρήματα των διαδίκων

84 Το Βασίλειο της Ισπανίας προβάλλει παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, λόγω του ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός εφαρμόζεται αναδρομικώς, ήτοι από την 1η Ιανουαρίου 2003, πράγμα που θα

μπορούσε να προκαλέσει ζημία στους ενδιαφερομένους. Με το υπόμνημα απαντήσεως, το Βασίλειο της Ισπανίας διευκρίνισε ότι η ζημία των ενδιαφερομένων απέρρεε από την εισαγωγή, με τον προσβαλλόμενο κανονισμό, ενός νέου περιορισμού του πραγματικού επιπέδου του αλιευτικού στόλου, ο οποίος δεν προβλεπόταν στον κανονισμό 2371/2002. Υπό τις συνθήκες αυτές, το Βασίλειο της Ισπανίας φρονεί ότι το επιχείρημα ότι δικαιολογείται η αναδρομική ισχύς του προσβαλλομένου κανονισμού, καθόσον αυτός περιορίζεται στον καθορισμό των λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του κανονισμού 2371/2002 που τέθηκε σε ισχύ την 1η Ιανουαρίου 2003, δεν ευσταθεί, εφόσον οι ενδεχόμενοι ενδιαφερόμενοι δεν μπορούσαν να μαντέψουν τους νέους περιορισμούς που η Επιτροπή προετίθετο να εισαγάγει.

85 Η Επιτροπή υποστηρίζει, κυρίως, ότι ο λόγος αυτός είναι προδήλως απαράδεκτος, καθόσον δεν συνάδει με το άρθρο 38, παράγραφος 1, στοιχείο γ΄, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου και με τη σχετική με το άρθρο αυτό νομολογία. Κατά την Επιτροπή, τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία στα οποία στηρίζεται ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως ουδόλως προκύπτουν από το δικόγραφο της προσφυγής, καθόσον το Βασίλειο της Ισπανίας περιορίστηκε στην προβολή μιας αμιγώς υποθετικής ζημίας που απορρέει από τα αναδρομικά αποτελέσματα που παράγει ο προσβαλλόμενος κανονισμός για τους ενδιαφερομένους, χωρίς να προσδιορίσει σαφώς τους ενδιαφερομένους αυτούς και χωρίς να εξηγήσει ποια είναι η φύση και η προέλευση της ζημίας την οποία υφίστανται.

86 Επικουρικώς, η Επιτροπή φρονεί ότι ο υπό κρίση λόγος δεν είναι βάσιμος. Κατά την Επιτροπή, η νομολογία δέχεται, κατ' εξαίρεση, το ενδεχόμενο μια κοινοτική πράξη να παράγει αποτελέσματα από μια ημερομηνία προγενέστερη της δημοσιεύσεώς της, όταν τούτο απαιτείται από τον προς επίτευξη σκοπό και εφόσον δεν προσβάλλεται η δικαιολογημένη εμπιστοσύνη των ενδιαφερομένων (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 25ης Ιανουαρίου 1979, 98/78, Racke, Συλλογή τόμος 1979/I, σ. 55, σκέψη 20, και 99/78, Weingut Decker, Συλλογή τόμος 1979/I, σ. 81, σκέψη 8· της 9ης Ιανουαρίου 1990, C-337/88, SAFA, Συλλογή 1990, σ. I-1, σκέψη 13· της 11ης Ιουλίου 1991, C-368/89, Crispoltoni, Συλλογή 1991, σ. I-3695, σκέψη 17· της 20ής Νοεμβρίου 1997, C-244/95, Moskof, Συλλογή 1997, σ. I-6441, σκέψη 77, και της 22ας Νοεμβρίου 2001, C-110/97, Κάτω Χώρες κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2001, σ. I-8763, σκέψη 151). Εν προκειμένω, στον βαθμό που ο προσβαλλόμενος κανονισμός έχει ως αποκλειστικό αντικείμενο τον καθορισμό των λεπτομερών κανόνων εφαρμογής των υποχρεώσεων που επιβάλλει ο κανονισμός 2371/2002, χωρίς να προσθέτει κανένα νέο στοιχείο, η ημερομηνία εφαρμογής του προσβαλλομένου κανονισμού δεν θα μπορούσε παρά να είναι η ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος του κανονισμού 2371/2002, ήτοι η 1η Ιανουαρίου 2003.

87 Η Επιτροπή παρατηρεί ότι η επιχειρηματολογία του Βασιλείου της Ισπανίας, σύμφωνα με την οποία ο προσβαλλόμενος κανονισμός θέσπισε μέτρα μη προβλεπόμενα στον κανονισμό 2371/2002, στηρίζεται σε μια εσφαλμένη παραδοχή, εφόσον ο υποτιθέμενος νέος περιορισμός τον οποίο εισήγαγε η παραπομπή που κάνει ο προσβαλλόμενος κανονισμός στα πραγματικά επίπεδα του αλιευτικού στόλου δεν είναι παρά η απλή εφαρμογή του καθεστώτος εισόδων και εξόδων που προβλέπει το άρθρο 13 του κανονισμού 2371/2002, όπως εξήγησε η Επιτροπή με την απάντησή της στον δεύτερο λόγο ακυρώσεως.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

88 Το άρθρο 38, παράγραφος 1, στοιχείο γ΄, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου προβλέπει ότι το εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο πρέπει να περιέχει το αντικείμενο της διαφοράς και συνοπτική έκθεση των ισχυρισμών των οποίων γίνεται επίκληση. Η διάταξη αυτή έχει πανομοιότυπη διατύπωση με το άρθρο 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ΄, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου και αμφότερες οι διατάξεις απλώς επαναλαμβάνουν μια απαίτηση που περιέχεται στο άρθρο 21 του Οργανισμού του Δικαστηρίου που εφαρμόζεται αδιακρίτως στις προσφυγές που ασκούνται ενώπιον του Δικαστηρίου και σε αυτές που ασκούνται ενώπιον του Πρωτοδικείου (απόφαση της 18ης Ιουλίου 2006, C-214/05 P, Rossi κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2006, σ. I-7057, σκέψη 36).

89 Από τις προπαρατεθείσες διατάξεις προκύπτει ότι τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία στα οποία στηρίζεται μια προσφυγή πρέπει να προκύπτουν κατά τρόπο συνεκτικό και κατανοητό από το ίδιο το κείμενο του δικογράφου της προσφυγής και πρέπει να αναφέρονται κατά τρόπο αρκούντως σαφή και ακριβή ώστε να παρέχεται η δυνατότητα στον καθού να προετοιμάσει την άμυνά του και στον κοινοτικό δικαστή να ασκήσει τον έλεγχό του (αποφάσεις της 9ης Ιανουαρίου 2003, C-178/00, Ιταλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. I-303, σκέψη 6, και της 14ης Οκτωβρίου 2004, C-55/03, Επιτροπή κατά Ισπανίας, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 23). Η απλή επίκληση της αρχής του κοινοτικού δικαίου της οποίας προβάλλεται η παραβίαση, χωρίς να αναφερθούν τα πραγματικά και νομικά στοιχεία στα οποία ο ισχυρισμός αυτό, στηρίζεται, δεν πληροί την ως άνω απαίτηση (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Σεπτεμβρίου 2005, C-199/03, Ιρλανδία κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. I-8027, σκέψη 51).

90 Εν προκειμένω, το Βασίλειο της Ισπανίας περιορίστηκε στο να ισχυριστεί, με το δικόγραφο της προσφυγής, ότι ο καθορισμός της 1ης Ιανουαρίου 2003 ως ημερομηνίας ενάρξεως της ισχύος του προσβαλλομένου κανονισμού συνιστούσε παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, καθόσον μπορούσε να προκαλέσει ζημία στους ενδιαφερομένους, χωρίς ωστόσο να αναφέρει τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που καθιστούν δυνατό τον προσδιορισμό, αφενός, της προβαλλομένης πιθανής ζημίας και, αφετέρου, των οικείων ενδιαφερομένων. Υπό τις συνθήκες αυτές, όπως ορθώς τονίζει η Επιτροπή, ο παρών λόγος ακυρώσεως δεν ικανοποιεί τις απαιτήσεις των προπαρατεθεισών διατάξεων των Κανονισμών Διαδικασίας του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου και πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος.

91 Εν πάση περιπτώσει, η επιχειρηματολογία που προέβαλε το Βασίλειο της Ισπανίας με το υπόμνημα απαντήσεως προς στήριξη του παραδεκτού του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως, σύμφωνα με την οποία η ζημία που υπέστησαν οι ενδιαφερόμενοι απορρέει από την εισαγωγή στον προβαλλόμενο κανονισμό ενός νέου περιορισμού του αλιευτικού στόλου των κρατών μελών ο οποίος δεν προβλεπόταν στον κανονισμό 2371/2002, συνιστά απλώς επανάληψη της επιχειρηματολογίας που προβλήθηκε στο πλαίσιο του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από την παραβίαση της αρχής της ιεραρχίας των κανόνων. Όπως όμως έχει ήδη τονιστεί, ο λόγος αυτός δεν είναι βάσιμος και πρέπει να απορριφθεί.

92 Περαιτέρω, στον βαθμό που το καθεστώς εισόδων και εξόδων από τον αλιευτικό στόλο, το οποίο θεσπίστηκε με το άρθρο 13 του κανονισμού 2371/2002, τέθηκε σε ισχύ την 1η Ιανουαρίου 2003, η εφαρμογή του προσβαλλομένου κανονισμού από την ίδια αυτή ημερομηνία δεν μπορεί να προσβάλει, αντίθετα προς τους ισχυρισμούς του Βασιλείου της Ισπανίας, τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη των ενδιαφερομένων.

93 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του πέμπτου λόγου, που αντλείται από τον αυθαίρετο χαρακτήρα του προσβαλλομένου κανονισμού

Επιχειρήματα των διαδίκων

94 Το Βασίλειο της Ισπανίας υποστηρίζει ότι το άρθρο 6 του προσβαλλομένου κανονισμού περιορίζει τη συνεκτίμηση των αποσύρσεων των σκαφών στην περίοδο που περιλαμβάνεται μεταξύ της 1ης Ιανουαρίου 2000 και της 31ης Δεκεμβρίου 2002, εισάγοντας ένα περιορισμό ο οποίος δεν υφίστατο στον κανονισμό 2371/2002. Κατά το Βασίλειο της Ισπανίας, τα επίπεδα αναφοράς αφορούν, όπως και τα ΠΠΠ, το 1997. Επιπλέον, από την έκφραση «να αντισταθμίζεται από την πρότερη άνευ κρατικής ενίσχυσης απόσυρση», που χρησιμοποιεί το άρθρο 13, παράγραφος 1, στοιχεία α΄ και β΄, του κανονισμού 2371/2002, προκύπτει ότι δεν υφίσταται κανένας διαχρονικός περιορισμός για τη συνεκτίμηση των πραγματοποιηθεισών αποσύρσεων. Κατά συνέπεια, ο περιορισμός τον οποίο εισάγει ο προσβαλλόμενος κανονισμός είναι αυθαίρετος.

95 Το Βασίλειο της Ισπανίας θεωρεί ανεπίτρεπτα τα επίπεδα αναφοράς που του εφαρμόζει ο προσβαλλόμενος κανονισμός, καθόσον η Επιτροπή εισήγαγε στον κανονισμό αυτό ένα νέο κανόνα που καθιστά μη χρησιμοποιήσιμο το επίπεδο αναφοράς ως στοιχείο διαχείρισης του στόλου και επιβάλλει ως δυσμενή συνέπεια στο Βασίλειο της Ισπανίας μια μείωση 240 000 GT, μολονότι οι Κάτω Χώρες, η Ιρλανδία και το Ηνωμένο Βασίλειο επέτρεψαν σημαντικές αυξήσεις χωρητικότητας.

96 Η προσέγγιση που υιοθέτησε η Επιτροπή αγνοεί αυθαίρετα τα νόμιμα συμφέροντα του Βασιλείου της Ισπανίας, συγχέοντας τις έννοιες του επιπέδου αναφοράς και του πραγματικού επιπέδου του στόλου. Η ευρεία εξουσία εκτιμήσεως της Επιτροπής κατά την εκτίμηση περίπλοκων οικονομικών καταστάσεων δεν την απαλλάσσει από την υποχρέωση τηρήσεως των κανονισμών του Συμβουλίου, καθώς και των δικών της κανονισμών, και δεν δικαιολογεί ούτε την περιοριστική ερμηνεία των

δικαιωμάτων που το Βασίλειο της Ισπανίας απέκτησε διά της εκπληρώσεως των στόχων του τέταρτου ΠΠΠ ούτε την εξομοίωσή του με κράτη μέλη μη έχοντα εκπληρώσει τις υποχρεώσεις τους, με αποτέλεσμα την εφαρμογή στο Βασίλειο της Ισπανίας, όσον αφορά τις αποσύρσεις, μιας απαράδεκτης και ίσης προς τα κάτω μεταχείρισης.

97 Η Επιτροπή τονίζει ότι το άρθρο 6 του προσβαλλομένου κανονισμού συνιστά εξαίρεση από το άρθρο 13 του κανονισμού 2371/2002, που δεν προβλέπει μεταβατικές διατάξεις, και το οποίο, κατ' αρχήν, απαγορεύει, από την 1η Ιανουαρίου 2003, κάθε είσοδο σκαφών στον αλιευτικό στόλο μη συνδεόμενη με απόσυρση τουλάχιστον ισοδύναμης αλιευτικής ικανότητας. Το άρθρο 6 απλώς εξασφαλίζει τη μετάβαση μεταξύ του παλαιού καθεστώτος εισόδων και εξόδων και του νέου συστήματος, διά της συνεκτιμήσεως των διοικητικών αδειών ναυπηγήσεως σκαφών που έχει προηγουμένως χορηγήσει ένα κράτος μέλος. Έτσι, το άρθρο 6 προστατεύει το δικαίωμα των κατόχων αδείας χορηγηθείσας μεταξύ της 1ης Ιανουαρίου 2000 και της 31ης Δεκεμβρίου 2002 να εισαγάγουν, χωρίς προηγούμενη απόσυρση ισοδύναμης ικανότητας, το νέο σκάφος τους στον αλιευτικό στόλο του οικείου κράτους μέλους. Η διάταξη αυτή προστατεύει συνεπώς τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη των εφοπλιστών που είναι κάτοχοι αδείας ναυπηγήσεως.

98 Η συνεκτίμηση των αδειών που χορηγήθηκαν επί μια περιορισμένη περίοδο δικαιολογείται από τον εξαιρετικό χαρακτήρα του άρθρου 6 του προσβαλλομένου κανονισμού. Η Επιτροπή τονίζει συναφώς ότι, στην αρχική της πρόταση, η περίοδος αυτή είχε καθοριστεί σε ένα έτος, ήτοι από την 1η Ιανουαρίου έως τις 31 Δεκεμβρίου 2002. Ωστόσο, κατόπιν των παρατηρήσεων διαφόρων κρατών μελών, μεταξύ των οποίων και του Βασιλείου της Ισπανίας, και των πληροφοριακών στοιχείων που διαβίβασαν, κατόπιν αιτήματος της Επιτροπής, οι αρμόδιες για την αλιεία εθνικές αρχές, η Επιτροπή αποφάσισε να επιμηκύνει την περίοδο αναφοράς από το ένα έτος στα τρία έτη.

99 Η περίοδος αυτή των τριών ετών ανταποκρίνεται σε αντικειμενικά κριτήρια, ήτοι στον χρόνο που μεσολαβεί μεταξύ της χορηγήσεως της διοικητικής αδείας ναυπηγήσεως και της εισόδου του σκάφους στον αλιευτικό στόλο, την οποία η Επιτροπή εκτιμά, βάσει της εμπειρίας της και λαμβάνοντας υπόψη όλα τα ενδιάμεσα στάδια, όπως είναι η σύναψη της συμβάσεως, η ναυπήγηση και η

καθέλκυση του σκάφους, ότι είναι τρία περίπου έτη. Επιπλέον, ο καθορισμός της ενάρξεως της περιόδου αναφοράς την 1η Ιανουαρίου 2000 αντιστοιχεί στην έναρξη του πολυετούς προγράμματος σχετικά με τα διαρθρωτικά μέτρα στον τομέα της αλιείας το οποίο εγκρίθηκε για την περίοδο 2000-2006.

100 Επομένως, ο ισχυρισμός του Βασιλείου της Ισπανίας ότι η έναρξη της περιόδου αναφοράς για τη συνεκτίμηση των διοικητικών αδειών που χορηγήθηκαν πριν από την 1η Ιανουαρίου 2003 πρέπει να αναχθεί στο 1997 δεν μπορεί να γίνει δεκτός.

101 Η Επιτροπή φρονεί ότι, με τον ισχυρισμό αυτό, το Βασίλειο της Ισπανίας επιδιώκει να επεκτείνει μια εξαίρεση, που προβλέπεται για τις περιπτώσεις κατά τις οποίες μια εθνική διοικητική άδεια είχε χορηγηθεί προηγουμένως και δεν είχε ακολουθηθεί, πριν από την 1η Ιανουαρίου 2003, από την πραγματική είσοδο του νέου σκάφους στον στόλο σε όλες τις εξόδους που σημειώθηκαν στον στόλο, της από το 1997. Εν πάση περιπτώσει, το Βασίλειο της Ισπανίας δεν ισχυρίστηκε ότι είχαν χορηγηθεί διοικητικές άδειες ναυπηγήσεως πριν από την 1η Ιανουαρίου 2000 για σκάφη τα οποία δεν είχαν ακόμα εισέλθει στον στόλο την 1η Ιανουαρίου 2003.

102 Κατά την Επιτροπή, το Βασίλειο της Ισπανίας επιδιώκει, με τον ισχυρισμό αυτό, τη γενίκευση της μεταβατικής και εξαιρετικής διατάξεως του άρθρου 6 του προσβαλλομένου κανονισμού, κατά παράβαση του άρθρου 13 του κανονισμού 2371/2002 και των υποχρεώσεων τις οποίες υπείχε η Επιτροπή κατά τη θέσπιση των κανόνων εφαρμογής της τελευταίας αυτής διατάξεως.

103 Η Επιτροπή υπενθυμίζει, επιπλέον, την ευρεία εξουσία εκτιμήσεως της οποίας απολαύει ο κοινοτικός νομοθέτης, σύμφωνα με τη νομολογία, στις περιπτώσεις που συνεπάγονται την αξιολόγηση μιας περίπλοκης οικονομικής καταστάσεως, όπως συμβαίνει στην περίπτωση της κοινής γεωργικής πολιτικής και της κοινής αλιευτικής πολιτικής (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 19ης Φεβρουαρίου 1998, C-4/96, NIFPO και Northern Ireland Fishermen's Federation, Συλλογή 1998,

σ. I-681, σκέψεις 41 και 42, και της 25ης Οκτωβρίου 2001, C-120/99, Ιταλία κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2001, σ. I-7997, σκέψη 44). Φρονεί ότι εν προκειμένω το Βασίλειο της Ισπανίας δεν προσκόμισε την παραμικρή απόδειξη ότι η Επιτροπή υπερέβη προδήλως τα όρια αυτής της εξουσίας εκτιμήσεως.

104 Τέλος, η Επιτροπή διευκρινίζει ότι οι αυξήσεις χωρητικότητας για άλλα κράτη μέλη, τις οποίες επικαλέστηκε το Βασίλειο της Ισπανίας, αντιστοιχούν στις αναθεωρήσεις των στόχων του τετάρτου ΠΠΠ, που ζητήθηκαν από τα κράτη αυτά πριν από τις 31Δεκεμβρίου 2002 και για τις οποίες καμία απόφαση δεν είχε ακόμη ληφθεί την 1η Ιανουαρίου 2003. Το Βασίλειο της Ισπανίας όμως δεν υπέβαλε τέτοια αίτηση.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

105 Στον τομέα της γεωργικής πολιτικής, η οποία, δυνάμει του άρθρου 32, παράγραφος 1, ΕΚ, περιλαμβάνει και την αλιεία, η νομολογία αναγνωρίζει στα θεσμικά όργανα, λαμβανομένων υπόψη των καθηκόντων που η Συνθήκη τους αναθέτει, μια ευρεία εξουσία εκτιμήσεως (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 11ης Μαρτίου 1987, 265/85, Van den Bergh en Jurgens κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 1155, σκέψη 31· της 8ης Απριλίου 1992, C-256/90, Mignini, Συλλογή 1992, σ. I-2651, σκέψη 16, και NIFPO και Northern Ireland Fishermen's Federation, σκέψη 103 ανωτέρω, σκέψη 57).

106 Ωστόσο, η νομολογία αναγνωρίζει επίσης ότι, αν από την εξέταση των διατάξεων ενός μέτρου προκύψει αυθαίρετη διαφορετική μεταχείριση, ήτοι διαφορετική μεταχείριση μη επαρκώς δικαιολογημένη και μη στηριζόμενη σε αντικειμενικά κριτήρια (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 15ης Σεπτεμβρίου 1982, 106/81, Kind κατά ΕΟΚ, Συλλογή 1982, σ. 2885, σκέψη 22, και της 13ης Νοεμβρίου 1990, C-370/88, Marshall, Συλλογή 1990, σ. I-4071, σκέψη 24· απόφαση του Πρωτοδικείου της 20ής Μαρτίου 2001, T-52/99, T. Port κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. II-981, σκέψη 82), το μέτρο αυτό πρέπει να ακυρωθεί, λόγω παραβάσεως της απαγορεύσεως των διακρίσεων που διαλαμβάνεται στο άρθρο 34, παράγραφος 2,

δεύτερο εδάφιο, ΕΚ και επιβάλλει οι παρεμφερείς καταστάσεις να μην αντιμετωπίζονται κατά τρόπο διαφορετικό, εκτός αν μια τέτοια διαφοροποίηση δικαιολογείται αντικειμενικώς (απόφαση NIFPO και Northern Ireland Fishermen's Federation, σκέψη 103 ανωτέρω, σκέψη 58, και απόφαση του Δικαστηρίου της 5ης Οκτωβρίου 1994, C-280/93, Γερμανία κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1994, σ. I-4973, σκέψη 67).

107 Πρέπει επομένως να εξεταστεί αν από τη διάταξη του άρθρου 6 του προσβαλλομένου κανονισμού προκύπτει αυθαίρετη διαφορετική μεταχείριση. Συναφώς, πρέπει να τονιστεί ότι η διάταξη αυτή συνιστά εξαίρεση από τον κανόνα του άρθρου 13 του κανονισμού 2371/2002 που επιβάλλει τη συνεκτίμηση, για τις ανάγκες του καθεστώτος αντισταθμίσεως των εισόδων και των εξόδων, της υφισταμένης την 1η Ιανουαρίου 2003 πραγματικής ικανότητας του αλιευτικού στόλου ενός κράτους μέλους. Συγκεκριμένα, το άρθρο 6 του προσβαλλομένου κανονισμού, σε συνδυασμό με το παράρτημα II του εν λόγω κανονισμού που καθορίζει τους κανόνες που ισχύουν για τον υπολογισμό της αλιευτικής ικανότητας ως προς τη χωρητικότητα (GT_{03}) και την ισχύ (kW_{03}) την 1η Ιανουαρίου 2003, έχει ως αποτέλεσμα ότι τα αλιευτικά σκάφη που εισέρχονται στον αλιευτικό στόλο μετά την ημερομηνία αυτή αντιμετωπίζονται ως ανήκοντα ήδη στον εν λόγω στόλο την ίδια ημερομηνία, όταν πληρούνται οι προϋποθέσεις που θέτει το εν λόγω άρθρο 6, σχετικά με την ύπαρξη διοικητικής αδείας ναυπηγήσεως ληφθείσας από το οικείο κράτος μέλος, μεταξύ της 1ης Ιανουαρίου 2000 και της 31ης Δεκεμβρίου 2002 και την τήρηση ανωτάτης περιόδου τριών ετών μεταξύ της ημερομηνίας της αποφάσεως αυτής και της εισόδου του σκάφου στον στόλο.

108 Όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 8 του προσβαλλομένου κανονισμού και από τις εξηγήσεις που παρέσχε η Επιτροπή, η εξαίρεση αυτή εισήχθη προκειμένου να εξασφαλιστεί η μετάβαση από το παλαιό καθεστώς εισόδων και εξόδων στο νέο σύστημα που θέσπισε ο κανονισμός 2371/2002. Πιο συγκεκριμένα, με την εν λόγω εξαίρεση, η Επιτροπή θέλησε να εξασφαλίσει την προστασία της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης των εφοπλιστών που ήσαν κάτοχοι αδείας ναυπηγήσεως αλιευτικού σκάφους, στο πλαίσιο του εθνικού καθεστώτος των εισόδων και εξόδων που είχε καθοριστεί και είχε κοινοποιηθεί στην Επιτροπή σύμφωνα με το άρθρο 6 της αποφάσεως 97/413, αλλά των οποίων το εν λόγω σκάφος δεν είχε μπορέσει να εισέλθει στον αλιευτικό στόλο του οικείου κράτους μέλους πριν από την 1η Ιανουαρίου 2003. Δεδομένου ότι στον κανονισμό 2371/2002 δεν υπάρχουν μεταβατικές διατάξεις διέπουσες την κατάσταση αυτή, η είσοδος ενός σκάφους στον αλιευτικό στόλο του οικείου κράτους μέλους μετά την 1η Ιανουαρίου 2003 δεν θα ήταν δυνατή, χωρίς την εξαίρεση αυτή, παρά μόνον αν είχε συνδυαστεί με την απόσυρση ενός άλλου σκάφους τουλάχιστον ίσης αλιευτικής ικανότητας.

109 Δεδομένου όμως ότι η προϋπόθεση αυτή δεν μπορούσε να προβλεφθεί κατά τον χρόνο κατά τον οποίο χορηγήθηκε η άδεια, η μεταγενέστερη επιβολή της θα συνιστούσε προσβολή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης των κατόχων διοικητικής αδείας που είχαν επενδύσει σημαντικά ποσά για τη ναυπήγηση αλιευτικού σκάφους του οποίου η είσοδος στον αλιευτικό στόλο θα είχε καταστεί προβληματική. Έτσι, το άρθρο 6 του προσβαλλομένου κανονισμού κατέστησε δυνατή την είσοδο στον αλιευτικό στόλο ενός τέτοιου σκάφους μετά την 1η Ιανουαρίου 2003, υπό την προϋπόθεση, ωστόσο, ότι η διοικητική άδεια ναυπηγήσεως είχε χορηγηθεί κατά μια περίοδο αναφοράς εκτεινομένη από την 1η Ιανουαρίου 2000 μέχρι την 31η Δεκεμβρίου 2002 και ότι το σκάφος είχε καταχωριστεί το αργότερο τρία έτη μετά την ημερομηνία της επιτρέπουσας τη ναυπήγησή του διοικητικής αποφάσεως. Η περίοδος αναφοράς ενός έτους (από την 1η Ιανουαρίου έως τις 31 Δεκεμβρίου 2002) που αρχικά πρότεινε η Επιτροπή αυξήθηκε κατά δύο έτη, κατόπιν αιτήσεως ορισμένων κρατών μελών, προκειμένου να συμπέσει με την έναρξη των ΠΠΠ για την περίοδο 2000-2006. Επιπλέον, η επιβολή μιας ανωτάτης περιόδου τριών ετών μεταξύ της ημερομηνίας της αποφάσεως περί χορηγήσεως της διοικητικής αδείας ναυπηγήσεως και της εισόδου του νέου αλιευτικού σκάφους στον αλιευτικό στόλο αντιστοιχεί, όπως ισχυρίστηκε η Επιτροπή, στον συνήθη χρόνο ναυπηγήσεως ενός τέτοιου σκάφους.

110 Κατόπιν των προεκτεθέντων, η εξαίρεση που χορήγησε το άρθρο 6 του προσβαλλομένου κανονισμού δεν μπορεί να θεωρηθεί αυθαίρετη. Αντιθέτως, στηρίζεται σε αντικειμενικά κριτήρια και δικαιολογείται πλήρως από την ανάγκη προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης των κατόχων αδειών ναυπηγήσεως αλιευτικών σκαφών που χορηγήθηκαν πριν από την έναρξη ισχύος του κανονισμού 2371/2002.

111 Η επιχειρηματολογία του Βασιλείου της Ισπανίας δεν μπορεί να αναιρέσει το συμπέρασμα αυτό. Πρέπει να τονιστεί, συναφώς, ότι είναι δύσκολο να κατανοηθεί το περιεχόμενο της επιχειρηματολογίας που αφορά τον υπό κρίση λόγο ακυρώσεως και την οποία ανέπτυξε με τα δικόγραφά της το Βασίλειο της Ισπανίας και ότι το Βασίλειο της Ισπανίας φαίνεται να επαναλαμβάνει τους αβάσιμους ισχυρισμούς του που προέβαλε προς στήριξη του δευτέρου λόγου ακυρώσεως. Ειδικότερα, το Βασίλειο της Ισπανίας υποστήριξε με τα δικόγραφά του ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός επέτρεπε τη συνεκτίμηση των αποσύρσεων που πραγματοποιήθηκαν

κατά την περίοδο μεταξύ 1ης Ιανουαρίου 2000 και 31 Δεκεμβρίου 2002, ενώ η περίοδος αυτή θα έπρεπε να αναχθεί στο 1997. Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση, κατ' αρχάς, ότι η συνεκτίμηση αποσύρσεων πραγματοποιηθεισών κατά την προαναφερθείσα περίοδο δεν επιτρέπεται από τον προσβαλλόμενο κανονισμό παρά μόνον αν για τις αποσύρσεις αυτές χορηγήθηκαν αντίστοιχες διοικητικές άδειες ναυπηγήσεως και αν τα προς ναυπήγηση σκάφη δεν είχαν ακόμη εισέλθει στον αλιευτικό στόλο την 1η Ιανουαρίου 2003.

112 Επιπλέον, η επέκταση, μέχρι το 1997, της περιόδου αναφοράς δεν θα είχε πρακτική χρησιμότητα παρά μόνον αν, ταυτοχρόνως, η περίοδος μεταξύ της χορηγήσεως της αδείας και της καταχωρίσεως του σκάφους, που προβλέπει το άρθρο 6 του προσβαλλομένου κανονισμού, είχε καθοριστεί τουλάχιστον στα έξι έτη, αντί για τρία έτη. Ένα τέτοιο χρονικό διάστημα για τη ναυπήγηση ενός αλιευτικού σκάφους φαίνεται, εκ πρώτης όψεως, ότι είναι υπερβολικό και ότι δεν αντιστοιχεί στον συνήθη χρόνο ναυπηγήσεως ενός τέτοιου σκάφους. Περαιτέρω, με τα δικόγραφά του, το Βασίλειο της Ισπανίας ουδόλως έθιξε το ζήτημα του χρόνου ναυπηγήσεως ενός αλιευτικού σκάφους και δεν ανέφερε συνεπώς τους λόγους για τους οποίους επιβαλλόταν ο καθορισμός μιας μακρότερης περιόδου ναυπηγήσεως.

113 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το Βασίλειο της Ισπανίας υποστήριξε ότι ο καθορισμός μιας περιόδου ναυπηγήσεως πέντε ετών ήταν αναγκαίος για την Ισπανία, επειδή, αφενός, η ισπανική νομοθεσία που ίσχυε πριν από την έναρξη ισχύος του κανονισμού 2371/2002 χορηγούσε στους κατόχους άδειας ναυπηγήσεως νέα περίοδο πέντε ετών για τη ναυπήγηση του νέου σκάφους τους και για την είσοδο του σκάφους αυτού στον ισπανικό αλιευτικό στόλο και, αφετέρου, ο μεγάλος αριθμός αιτήσεων ναυπηγήσεως τέτοιων σκαφών στην Ισπανία και ο περιορισμένος αριθμός διαθέσιμων ναυπηγείων είχαν ως αποτέλεσμα ότι, στη χώρα αυτή, ο μέσος χρόνος ναυπηγήσεως σκαφών του είδους αυτού ήταν πράγματι πέντε έτη.

114 Η Επιτροπή απάντησε ότι δεν είχε λάβει, εκ μέρους των κρατών μελών που είχαν ζητήσει την προέκταση της αρχικώς προταθείσας περιόδου ναυπηγήσεως, κανένα αντικειμενικό και συγκεκριμένο πληροφοριακό στοιχείο από το οποίο θα μπορούσε να καθοριστεί η ακριβής διάρκεια της προεκτάσεως που έπρεπε να χορηγηθεί. Υπό τις συνθήκες αυτές, η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα, ενόψει της εκτιμήσεως των εμπειρογνωμόνων της, ότι μια περίοδος τριών ετών ήταν απολύτως επαρκής για την ναυπήγηση ενός σκάφους του είδους αυτού.

115 Το Βασίλειο της Ισπανίας αμφισβήτησε τους ισχυρισμούς αυτούς, ισχυριζόμενο ότι η αντιπροσωπεία του έλαβε θέση επί του ζητήματος αυτού κατά τις συνεδριάσεις της επιτροπής που προηγήθηκαν της εκδόσεως του προσβαλλομένου κανονισμού. Πράγματι, από τα πρακτικά της συνεδριάσεως της επιτροπής της 16ης Ιουλίου 2003 προκύπτει ότι η Ισπανία είχε όντως αναφέρει, κατά την παρέμβασή της, ότι η διάρκεια της περιόδου που πρότεινε η Επιτροπή ήταν πολύ σύντομη και ότι, συνεπώς, η έναρξη της περιόδου αυτής έπρεπε να αναχθεί στο 1998. Ωστόσο, όπως ισχυρίστηκε η Επιτροπή χωρίς να αμφισβητηθεί, το Βασίλειο της Ισπανίας δεν προέβαλε τότε ούτε τα επιχειρήματα που προέβαλε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ούτε κάποια άλλη αιτιολογία προς στήριξη της θέσεως αυτής.

116 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι τα επιχειρήματα του Βασιλείου της Ισπανίας, τα οποία προέβαλε για πρώτη φορά κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, είναι εκπρόθεσμα και, συνεπώς, απαράδεκτα. Εν πάση περιπτώσει, τα εν λόγω επιχειρήματα δεν μπορούν ούτε να θέσουν εν αμφιβόλω τον εύλογο και μη αυθαίρετο χαρακτήρα της περιόδου των τριών ετών που καθόρισε το άρθρο 6 του προσβαλλομένου κανονισμού ούτε να αποδείξουν ότι η διάρκεια της ίδιας αυτής περιόδου οφείλεται σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως της Επιτροπής. Συγκεκριμένα, ναι μεν η Επιτροπή όφειλε να καθορίσει τη διάρκεια της εν λόγω περιόδου βάσει αντικειμενικών κριτηρίων και κατά τρόπο μη αυθαίρετο, πλην όμως δεν είχε καμία υποχρέωση να κάνει δεκτές στο σύνολό τους, τις συναφείς προτάσεις των κρατών μελών, πράγμα που, εν πάση περιπτώσει, θα ήταν αδύνατον, λόγω της πολυμορφίας των διαφόρων εθνικών ρυθμίσεων στον τομέα αυτόν.

117 Τέλος, όσον αφορά τις αυξήσεις των επιπέδων αναφοράς που η Επιτροπή χορήγησε σε άλλα κράτη μέλη και όχι στην Ισπανία, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι από τις αυξήσεις αυτές δεν μπορεί να αποδειχθεί αυθαίρετη και συνεπαγόμενη διακρίσεις μεταχείριση της Ισπανίας. Συγκεκριμένα, στον βαθμό που, όπως ισχυρίζεται το Βασίλειο της Ισπανίας, η υφιστάμενη τον Ιανουάριο του 2003 ικανότητα του αλιευτικού του στόλου ήταν κατώτερη από το επίπεδο αναφοράς, μια αύξηση του επιπέδου αυτού ουδόλως θα το είχε ωφελήσει και θα ήταν κατά συνέπεια άνευ νοήματος, εφόσον, όπως ελέχθη στο πλαίσιο της εξετάσεως του δευτέρου λόγου ακυρώσεως (βλ., ιδίως, τις σκέψεις 69 έως 76 ανωτέρω), το καθεστώς αντισταθμίσεως των εισόδων και των εξόδων που θέσπισε ο κανονισμός 2371/2002 συνεπάγεται ότι η ικανότητα του αλιευτικού στόλου ενός κράτους μέλους δεν μπορεί να αυξηθεί πέραν του υφισταμένου την 1η Ιανουαρίου 2003 επιπέδου του.

118 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος, όπως επίσης και η προσφυγή στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

119 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι το Βασίλειο της Ισπανίας ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.

Βηλαράς Dehousse Šváby

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 3 Μαΐου 2007.

Ο Γραμματέας Ο Πρόεδρος

E. Coulon M. Βηλαράς